

KOMMUNISTISK POLITIK

13. november blev en symbolsk mur opført og revet ned på Blågårds Plads i København som led i den internationale Stop the Wall-kampagne mod den israelske apartheidmur

RIV IMPERIALISMENS MURE NED!

Nr. 23

13. årg.

2009

20. november

-

4. december

Støttepris 20 kr.

TEMA: SOCIALISME I DET 20. OG 21. ÅRHUNDREDE

Sult og klima s. 2 • Kapitalens finanslov 2010 s. 3 •

KV09: Kejsereens nye klæder i Odense s. 4 • Politistat? Nej tak! s. 5 •

Forældreaktion København s. 6 • IKMLPO: 20-året for Berlinmurens fald s. 7 •

Advarsel til danskerne s. 9 • Massearbejdsløshed: "Dumt system" s. 10 •

Vognmandsfruen s. 11 • Erik Stinus 1934 - 2009 s. 12 •

Latinamerikas "21. årh.s socialisme" i historisk perspektiv s. 14 •

Hyldest til livet, fulde af håb s. 20 • Debat s. 22 •

Jesper Jensen s. 23 • Finanslov og arbejdsløshed s. 24

Sult og klima

KOMMUNISTISK POLITIK

Det officielle tal på verdens sultende er oppe på over en milliard. Over en milliard mennesker af klodens 6,8 milliarder – ca. hver sjette – lever i en situation, som Karl Marx betegnede som 'absolut forarmelse', uden at have nok midler til at være garanteret bare sin egen overlevelse, endsiges families. Langt hovedparten af de sultende findes selvfølgelig i de afhængige lande, som udplyndres af nye kolonimagter og multinationale monopoler, på det afrikanske, det asiatiske og latinamerikanske kontinent. Men også fattige på de øvrige kontinenter sulter. Selv i imperialismens hjertelands, som USA, er sult et massefænomen.

En rapport fra det amerikanske landbrugsministerium fastslår at 50 millioner amerikanere – dvs. hver sjette – sidste år på et tidspunkt ikke havde råd til at købe mad nok til at forblive sunde. Over en million amerikanske børn går jævnlige sultne i seng. 17 millioner børn lever i familier, der af og til savner mad.

Marx påviste, at væksten i både absolut og relativ forarmelse var en absolut lov for kapitalismen – og han har haft skræmmende ret.

Under den nuværende økonomiske verdenskrise – som også er et uundgåeligt kapitalistisk fænomen – er antallet af sultende for første gang nogensinde i verdenshistorien nået op på dette uhyrlige tal en milliard. I de sidste årtier har politiske topledere solet sig med løfter fra FN-forummer om at afskaffe sult og underernæring – men tidsgrænserne er blevet rykket fra 2015, og 2020 til at forslag om 2025 tages helt ud af teksten – som det var tilfældet ved FNs landbrugsorganisation FAO's såkaldte 'hungertopmøde' i Rom i sidste uge. Silvio Berlusconi deltog som den eneste statsleder fra G8-landene, fordi han kunne sole sig i værtskabet. Ingen andre statsledere fra de rige lande var til stede. Og ingen i de imperialistiske lande har hørt om topmødet. Det har ikke den store interesse.

FAO havde håbet, at de rige landes ledere ville hæve bistandsandelen til landbrug til lidt mere end det tredobbelte – hvad der ikke er imponerende, men ville svare til en tilbagevendende til niveauet i 1980. Det er der ikke kommet noget af. Løfterne fra G8-topmøder i Italien i sommer om 20 milliarder dollars over tre år er det rene fatamorgana, kan det konstate-

res. 'Læger uden grænser' appellerede om, at de rige lande gør noget for at redde de fem millioner børn, der hvert år dør af underernæring. I dag giver verdens rigeste lande 350 millioner dollars til at forbygge og behandle underernæring blandt børn under fem år. Det svarer til kun 3 procent af de 12,5 milliarder dollars, som anslås som nødvendigt for at bekæmpe underernæring.

FNs generalsekretær Ban Ki-moon åbnede topmødet med at fortælle de ca. 60 statsledere fra sultende lande, der deltog, at der måtte skabes 'en sammenhængende global vision ... der kunne producere resultater for folk i virkelig nød'. 'I 2050 vil vores planet være hjem for 9.1 milliarder ... og vi ved vi da skal producere 70 pct. mere mad, men vejret bliver stadig mere uforudsigeligt', sagde FNs generalsekretær, der også sammen med FAOs chef deltog i en endags faste i solidaritet med de rigtige sultende.

Men det er ikke klimaændringer, der får folk til at sulte. Det er en bekvem bortforklaring, ligesom FN-toppens øvrige illusionsskabende manøvrer, der ikke tager fat på roden til sult og fattigdom, men giver luft for brød.

Ban Ki-moon afslører derimod hvad klimaretorikken kan bruges til: afledning fra de virkelige problemer, samtidig med at der absolut intet bliver gjort ved hverken den globale opvarmning eller miljøødelæggelse eller sulten, der plager verden:

Det står nu klart at klimatopmødet i København, som alle snakker om i modsætning til hungertopmødet i Rom, ikke vil føre til en juridisk bindende aftale, men endnu en politisk hensigtserklæring. Det vil både den amerikanske og kinesiske præsident godt være med til. Ikke mindst den første er specialist i – øregas. Nu prises den danske statsminister af sine mediestøtter for statsmandskunst, da han opgav en bindende aftale og opfandt en 'ny strategi'.

Topmøderne er paradeforestillinger. Hele cirkuset må afsløres. Den kapitalistiske profitjagt forhindrer en løsning på fattigdom og sult og er ude af stand til at stoppe ødelæggelserne af klima og miljø. Den selvudnævnt progressive politiker eller organisation, der skjuler dette, deltager i massebedraget.

Redaktionen 18. november 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

APK's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 27.11.09

Kapitalens Finanslov 2010

Erhvervspakker og bankstøtteordninger er de seneste år gået hånd i hånd med skattelettelser til de rigeste. Regningen viser sig på finansloven som gældsætning på 241 mia. over 2 år og ved at der som sædvanligt bruges af opsparede midler, der oprindeligt var tiltænkt andre formål. F.eks. tager regeringen penge i kassen hos Arbejdsmarkedets Feriefond.

Samtidig med regeringen satte sidste punktum på årets kludetæppe af et finanslovsforlig, hvor alle folketingets partier er rodet ind i dele af pakken, kom den glade melding, at verden er ude af recessionen. I årets tredje kvartal var der en vækst på 0,4 procent i de 16 euro-lande, efter fem kvartaler med økonomisk tilbagegang.

Begejstringen var dog med rette yderst behersket blandt krisens ofre. Den Europæiske Faglige Sammenslutning (etuc.org), har gransket de seneste tal for udviklingen i økonomien. Deres konklusion, i en rapport fra 2. november, er at de aktuelle mikroskopisk positive væksttal, der af EU udråbes som afslutningen på krisen, ikke er andet end et naturligt udsving. Det kan henføres til en kombination af de midlertidige offentlige stimulipakker og efterdønninger i virksomhedernes løbende tilpasning af kapacitet og lagerbeholdning, i deres forsøg på at bringe sig i overensstemmelse med markedets efterspørgsel.

Den lille vækst kan således forklares ud fra, at lagrene var arbejdet i bund, og en begrænset produktion er sat i gang for at fylde en smule ind på hylderne. Denne tilpasningsperiode med en spiral af stadig mindre produktion, indtil al relativ overproduktion er stoppet, vil periodisk give mindre udsving i alle økonomiens led.

I Danmark er der slet ikke udsigt til, at krisen er forbi, og arbejdsløsheden fortsætter med at stige i rekordfart. Fra LO og dansk fagbevægelse ønskede man sig at finansloven havde fulgt anbefalingerne fra det økonomiske råd, de såkaldte vismænd. Det lød på en fremrykning af offentlige arbejder

til en værdi af 10 mia. kr. i 2010. LO vurderer, at det kunne have sat gang i 20.000 jobs, uden at komme nærmere ind på, hvordan man ville sikre sig, hvem de ville gå til.

– *Man kan blive i tvivl om, hvorvidt regeringen og Dansk Folkeparti befinder sig i samme virkelighed som vi andre. Den nye finanslovsaftale er helt utilstrækkelig. Alle – inklusive vismændene – siger, at der er brug for en vækstpakke på 10 milliarder kroner, og så kommer man frem til et resultat på sølle fem milliarder over fire år. Det er simpelthen for ringe, siger LO's formand Harald Børsting.*

Det er her værd at understrege, at vismændene konkret anbefalede en fremrykning af offentlige investeringer, som alligevel skulle gennemføres senere. Som de skriver:

”Prisen for en sådan aktivistisk linje i den økonomiske politik er, at underskuddet på de offentlige finanser alt andet lige bliver større, og det er derfor vigtigt, at man erkender, at der er behov for efterfølgende opstramninger. Hvis der er tale om en ren fremrykning, kommer den efterfølgende opstramning principielt set automatisk, og den varige belastning af de offentlige finanser er meget lille.”

Hverken i kravet fra LO eller i forslaget fra vismændene er der nogen garanti for arbejde. Og det er der heller ikke i regeringens model, hvor pengene skal gå til et nyt hovedsæde til Vestre Landsret, forstærket vedligeholdelse af statens veje, fremrykket

vedligeholdelse af sygehuse og energirenoveringer i statens bygninger.

Realiteten er, at byggesektoren alle dage har været en af de mere internationale arbejdspladser. Det er bestemt ikke blevet mindre med årene, hvilket også blev oprullet under Byggefagenes pladsaktion 11. november. 320 pladser blev opsøgt i København - og her mødte man 73 udenlandske firmaer og ialt 420 svende. Heraf 201 polske, 74 tyske og 145 fra andre nationaliteter. De blev aflønnet med mellem 35 og 275 kr. i timen. Østarbejderne er flyttet over hos mindre firmaer, hvor de arbejder som såkaldt selvstændige.

Et af de instrumenter, som EU har lagt særligt vægt på i sidste års krisepakker, er netop nemmere tilgang til at oprette enmandsfirmaer.

Under opsvinget, der i høj grad var båret frem af lånte penge, fulgte de almindelige lønninger i EU nogenlunde med prisudviklingen. Med krisen er der udsigt til, at arbejderfamilier bliver ramt af en kombineret økonomisk nedsmeltning. Arbejdsløshed betyder dramatisk faldende købekraft og forringet mulighed for at betale af på gæld for den enkelte, men samtidig betyder massearbejdsløshed en klar tendens til, at også lønningerne kommer under pres. Købekraften og real-lønnen for de, der stadig har et arbejde, vil derfor også blive reduceret. Og uden penge og med en gæld, der allerede er langt langt over skorstenen - hvem har så råd til at købe noget som helst?

Den ædruelige økonomiske udsigt for de kommende år er dystre. Krisen er langt fra ovre. Statsgælden vokser langt hurtigere end den blev reduceret med så meget pral i boom-årene. Regeringen vil med garanti stramme den økonomiske politik. Nogen skal betale for krisen - og det bliver hverken bankdirektører, spekulanter eller ministre og borgmestre.

Velkommen så i fattighæren, du der har intet at miste - men en verden at vinde.

- fsk

Kejsernes nye klæder i Odense

KV09: Boye eller Boye

Kommunalvalget i 2009 fandt nærmest et symbolsk udtryk i Odense i kampen mellem to navnefæller. Der var ikke mange reelle forskelle at forholde sig til

Skal det være Boye eller Boye? Det var mediernes store drama i Odense ved KV09. Det blev en Boye – nemlig socialdemokraten Anker, og ikke den konservative Jan Boye, der kan flytte tilbage til Rådhusets chefkontor. Men spørgsmålet Boye eller Boye var aldrig noget, der rigtig kunne hidse den odenseanske befolkning op. Det faldt mange svært at tro, at det var Under-Odenses tarv, der ligger nogen af de to herrer på sinde. Mange, ikke mindst blandt ungdommen og de ældre, mistænker åbenlyst valget for dybest set at dreje sig om at sikre taburetter fire år frem i tiden.

Retorikken om at kampen stod mellem Anker Boyes ”Rød stue” eller Jan Boyes ”blå stue” kan ikke skjule, at det mest drejer sig om stil og meget lidt om indhold.

Den konservative Jan Boye var som konservativ er åben støtte til den borgerlige regering, men Anker Boyes bedrifter som socialdemokratisk borgmester og ansvarlig for nedskæringer var heller ikke glemt. Det var en rolle, som gav ham navnet ”Laktasken” for hans underdanighed overfor de bonede gulve - der f.eks. betød store nedskæringer på daginstitutionerne med efterfølgende langvarig pædagogstrejke.

Anker Boye stillede til valget med en oppudset facade og pointerede, at det er en ”ny og mere ydmyg Anker”, man ville få som borgmester. Det virkede på nogle. Men Anker Boye fik færre personlige stemmer end Jan Boye, der fik mindre end halvdelen af hvad han fik for fire år siden.

Valgbudget og rådne skoler

Sammen har Boye og Boye samt de andre partier i byrådet - minus Enhedslisten - denne gang strikket et budgetforlig sammen som et valgbudget. De største og åbenlyse anstødssten i form af nedskæringer er godt camoufleret af angst for vælgernes dom. Flere af hidti-

dige byrådspolitikere betegner det som uholdbart på lidt længere sigt. Men der rettes ikke op på niveauet, Virkeligheden for de ansatte i daginstitutionerne, i skolerne og i hjemmeplejen er en stadig mere stresset situation. Eller på uhyrligheder som ekstrem høj forældrebetaling for børnepasning og for de ældres mad.

Forældrebetaling for pasning af børnene, vores fremtid, bør højst udgøre et symbolsk beløb. Det samme gælder betalingen for de ældres madordninger. De burde belønnes og ikke straffes efter at have knoklet et langt liv.

Man kan måske sige at den rådne og forfaldne folkeskole, Ejbykskolen, er et billedligt udtryk på indholdet i Odense Kommunes ”ansvarlighed”. Ansvarlighed ikke overfor byens borgere, men i loyalitet overfor centrale rammer.

KV2009: Tal og tendenser

Valgdeltagelsen ved kommunalvalget i 2009 blev det laveste i over 30 år. Ikke mindst unge blev væk i stort antal. 65,8 pct. stemte ved KV2009 – mod 69,5 pct. for fire år siden. Lidt flere end hver tredje stemte ikke.

KV2009 er blevet kaldt et ’midtvejsvalg’ a la USA – snarere end et traditionelt dansk lokalvalg. Landspolitiske tendenser er slået kraftigt igennem. Statsministerpartiet Venstre går klart tilbage, lidt mere end støttepartiet DFs fremgang. Det er ikke slået igennem i storbyerne.

SF er klar vinder med næsten en fordobling af stemmetallet, hvoraf halvdelen af fremgangen er hugget fra S, der gik 10 pct. tilbage, men fortsat er det største lokalparti med 30,7 pct. af stemmerne ialt, og fra Enhedslisten, der tabte godt 15 pct. af stemmerne fra

sidste gang. Det er blevet næststørste parti efter socialdemokraterne i de store byer.

Sådan ser landsresultatet ud, fordelt på folketingspartier. Parentesen er sammenligning med valget i 2005.

- A - Socialdemokraterne 30,7 (-3,6)
- B - De Radikale 3,7 (-1,5)
- C - De Konservative 11,0 (+0,7)
- F - SF 14,5 procent (+7,1)
- O - Dansk Folkeparti 8,1 (+2,2)
- V - Venstre 24,8 (-2,7)
- Y - Liberal Alliance 0,3 (+0,3)
- Ø - Enhedslisten 2,3 (-0,4)

De resterende 4,6 procent af stemmerne er gået til lokallister og små partier. KpiD og DKP stillede op som ’Kommunisterne’ i København, Århus og nogle få andre steder – og fik uæn-

dret stemmetal som for fire år siden, ca. 0,2 pct.

Samlet fik den parlamentariske opposition - S, SF, Ø og R - mere end 50 pct. af stemmerne. Lars Løkkes og hans regering hænger i neglene.

Socialdemokrater bliver borgmestre i landets største byer – med Frank Jensen som overborgmester i København. I Odense hedder borgmester Boye igen Anker til fornavn. Jan faldt. Venstre tabte en lang række borgmesterposter, mens De konservative godt og vel beholdt deres, selvom en række traditionelle konservative kommuner blev tabt.

Kommunalvalget afbrød for en kort stund aktioner og protester mod nedskæringsplaner. Forældrene til børnene i de københavnske daginstitutioner har meddelt, at de genoptager deres blokader og protester fra mandag.

Efter et årelangt forfaldsforløb er skaden på skolen sket og næsten uoprettelig. Nu stod man over for, om skolen skulle rives helt ned eller gennemgribende undergå en meget kostbar bygningsrenovering. I hele forfaldsforløbet er skoleeleverne blevet undervist i "nærdemokrati" og "ansvarlighed", medens vand dryppede ned i spande. Fugt og lurende skimmelsvamp har sikkert i praksis givet mange elever en fornemmelse af indholdet i kommunens egentlige nærdemokrati.

"Arbejderflertal" og Nul oprør

Der var ingen af kommunalvalgets topkandidater, der trådte udenfor rammerne for ansvarlighed overfor regeringen, bestemt af krigsbudgetter og EU's krav om privatisering - og i det hele taget af monopolers krav om maksimal profit.

Tanker om civil ulydighed med lokalt oprør, og om at gøre det der kræves, og om nødvendigt at sende regningen videre til regeringen og staten, er som en by i Rusland.

Der høres ingen røster med krav om at kommunen med eller uden regeringens tilladelse her og nu iværksætter et omfattende program med tilbud af praktikpladser til unge på de forskellige områder.

Det er absurd at unge arbejdsløse hindres i f.eks. at få en kommunal praktikplads som SOSU-assistent og at kommunen underlægger sig regeringens politik med at straffe unge imellem 15-17 år ved at fratage dem økonomisk tilskud, såfremt de ikke er under uddannelse.

Mens de unge tudes ørerne fulde om, at de er fremtiden, udsættes store dele for social vanrøgt uden arbejde og reelle udviklingsmuligheder.

Enhedslisten havde et såkaldt arbejderflertal i Odense byråd som mål - dvs. EHL sammen med SF og socialdemokraterne. Enhedslisten mistede et af sine to mandater, mens SF gik frem fra 2 til 6 og socialdemokraterne beholdt deres 10. De radikale gled ud. I Odense byråd er der et solidt og 'rent' arbejderflertal med 17 mod 12 til blå stue, som det hedder i mediesprog.

Dette reformistiske 'arbejderflertal' kan aldrig være en løsning, så lidt som det er det i folketinget. Man ender som

sikkerhedsnet for en borgerlig eller borgerlig socialdemokratisk nedskærings- og krigspolitik med ansvar overfor de stadig snævrere og snævrere fastsatte kriserammer.

Rammer som går ud på at vælte krisens byrder over på almindelige mennesker, mens kapitalen går fri.

Det gælder for Odense - men det gælder også for København og en række

andre kommuner, som har fået 'arbejderflertal' og socialdemokratiske borgmestre med hjælp fra SF's øgede stemmetal.

Et helt andet fokus er at sætte energien løs udenfor byrådet og styrke kampene nedefra imod nedskæringer og imod anslagene mod de demokratiske rettigheder.

Politistat? - Nej Tak!

DKU: Udtalelse om uropakken/lømmeloven

Alle verdens magthavere befinder sig for tiden i en situation, hvor deres system i fremtiden vil komme i stor fare for pres nedefra i samfundet. Den kapitalistiske verden står overfor sit eget fallit, i form af en eksploderende

økonomisk krise, og truslen om en katastrofal klima-krise, som er tvunget frem af "det frie markeds" rovdrift på naturen og de neoliberalistiske målsætninger om forbrugersamfundet. Globalt forværres menneskers levevilkår og sult, fattigdom, arbejdsløshed og udlicitering stiger i en uhyggelig grad. De undertrykte og udbyttede klasser i alle lande er ofrene for kapitalismens fallit, og krisen har fra første dag vist en stigende folkelig modstand og progressiv bevidstgørelse overalt. Magthaverne vil ikke flytte sig uden kamp, og for at forsvare deres udbytende position, må de forberede sig på at kunne knuse folkenes kamp for en retfærdig verden.

I Danmark, med en USA-støttende borgerlig regering med støtte fra det fascistiske Dansk Folkeparti, som er en krigsførende nation og som til december skal huse klimatopmødet, er kapitalisternes oprustning ingen undtagelse. Den seneste tid har politiets umenneskelige adfærd overfor fredelige aktivister og demonstranter været et chok for mange. København og andre danske byer er blevet store visitation-zoner, overvågning bliver

mere normalt, og politiets autoritære adfærd viser et større og større skel mellem staten og befolkningen. Men hvis det står til VKO er det kun forbedrelsen til fremtidens repression.

Demonstration mod lømmelpakke i København den 4. november 2009, Foto Tobias Skytte

Med den såkaldte "lømmelpakke" vil det (foruden at skærpe bødestraffene for hærværk og "uorden" til absurde beløb og fordoble tidsfristen for "administrativ frihedsberøvelse") betyde at politiet kommer af med pro-

blemet ved civilulydighed og passiv modstand rettet imod deres "arbejde" - Problemet ved det at en politibetjent ikke må tæve, krænke eller frihedsberøve en person der egentlig bare sidder på vejen foran en politibil, eller råber op om sin mening til andre, ved at bruge sin ytringsfrihed og fredelige modstand til at forandre verden. Hvis det står til VKO skal politiet frit kunne vurdere hvornår en demonstration eller aktions politiske karakter "forstyrrer ro og orden". Og kan dermed som et statsligt voldsapparat undertrykke alle systemkritiske kræfter som skulle komme i vejen for regeringens neoliberalistiske og fremmedfjendske politik, eller imod afholdelsen af en "klimakonference" som skal sikre kapitalisternes profit på vores fælles klima.

Politistat i Danmark? Nej tak!

Bekæmp "lømmelpakken"!

DKU

Københavnske forældre vil aktionere igen

Der bliver ikke givet ro til nedskæringspolitik efter kommunalvalget

Københavnske forældre mødte dagen før kommunalvalget op foran TV Lorry til spidskandidaternes afslutningsdebat. Forældrene vil have garantier fra politikerne og kræver en genopretningsplan for hele børneområdet i den nye kommunalvalgsperiode.

KFO havde derfor udarbejdet et garantibevis til alle politikerne.

På garantibeviset giver politikerne blandt andet garanti for at: partiet forpligtiger sig til at arbejde for at indføre

en minimumsnormering på: 1 voksen til 3 vuggestuebørn, 1 voksen til 3 dagplejebørn, 1 voksen til 5 børnehalebørn og, at der ikke i den kommende valgperiode vedtages yderligere nedskæringer, der rammer børnene.

KFO lægger op til at fortsætte aktiviteter igen mandag 23. november.

- Vi venter ikke fordi vi har lyst, men fordi der skal tælles stemmer op, uddeles borgmester poster og sættes navn på de nye udvalgsmedlemmer. Det ved vi tager tid. På mandag forventer vi, at de er på plads på og så trækker vi i arbejdstøjet igen, siger Nina Refffstrup fra KFO.

Opfordringen fra KFO er at: spidskandidaterne kunne stikke hovederne sammen i aften og blive enige om en aftale, der freder byens børn for yderligere besparelser på 47,7 mio. Det vil være en god markering overfor børnene, inden deres forældre går til valg i morgen, lyder det yderligere fra Nina Refffstrup.

På mandag sætter KFO atter fokus på børnene og såfremt der ikke er fundet en løsning, så ønsker Københavns børn sig en julegave af den afgående forligskreds – Ritt Bjerregaard, Bo Asmus Kjeldgaard, Klaus Bondam, Pia Allerslev, Carl Christian Ebbesen, Mikkel Warming og Mogens Lønborg - ønsket er minimum 47,7 mio. kroner!

BUPL: Misvisende billede fra DI

Der passes stadig flere børn i daginstitutionerne – og bruges stadig færre penge på almindelige pladser

Dansk Industri (DI) mener, at kommunerne undlader at tilpasse udgifterne til et faldende antal børn og ældre. Men det billede får man kun frem ved en meget kreativ omgang med tal, mener BUPL.

Henning Pedersen, formand for BUPL, siger:

”Lad mig først slå fast, at det antal børn, der passes i dagpleje og institutioner, fortsat stiger. Fra 1999 til 2008, som er den periode, DI kigger på, er der kommet 30.000 flere børn i institutionerne. Der er altså ikke tale om et faldende antal børn, der benytter sig af de kommunale pasningstilbud.

Men i det hele taget er den manglende tilpasning til børnetallet, som DI taler om, ikke noget, vi kan genkende.

Tværtimod ser vi næsten konsekvent, at kommunerne skærer ned, når børnetallet falder, men er utilbøjelige til at tildele flere penge, når børnetallet stiger.

Der hvor DI går galt i byen er, at de ser på de samlede udgifter på børne- og ungeområdet, og her slår det igennem, at kommunerne har stigende udgifter til specialinstitutioner og børn med særlige behov. Men KL har gjort op, at udgifterne for eksempel sidste år faldt med 2,5 procent per barn mellem 0-6 år i de helt almindelige institutioner. Det er derfor totalt misvisende, når DI foregiver, at der er sket en generel forbedring på børneområdet. Det modsatte er desværre tilfældet.

Skulle der endelig være kommuner, der handler anderledes, er det i øvrigt ikke et problem, men en nødvendighed. Både fordi vi op igennem 1990erne så en meget stor merindskrivning i daginstitutionerne som følge af fokus på pasningsgarantien. En merindskrivning, der ikke fulgtes af tilsvarende flere ressourcer. Men også fordi al forskning viser, at øgede investeringer i barnets første år kommer mangedoblet igen i form af blandt andet en bedre skolegang og større sandsynlighed for en gennemført ungdomsuddannelse.

Derfor ville jeg sådan set ønske, at DI havde ret. Det er bare ikke det, talene reelt viser.”

Kommissær ønsker EU-hær i Afghanistan

Mandag den 16. november har hundreder af ministre været samlet til møder i Bruxelles - herunder medlemslandenes forsvarsministre, der bl.a. har markeret 10 året for EUs fælles sikkerheds- og forsvarspolitik.

EUs militære chefer vil gennemgå EUs 12 igangværende operationer i felten og kræver mere effektiv udnyttelse af forsvarsudgifter og sammenlægning af militære midler. Og NATOs generalsekretær Anders Fogh Rasmussen er inviteret til at tale om Afghanistan.

Samtalerne på mødet kommer i kølvandet på bemærkninger fra den

italienske EU-Kommissær Franco Frattini, der fortalte The Times i London i weekenden, at når Lissabontraktaten træder i kraft, bør EU overveje at skabe sin egen hær.

”Hvert medlemsland doublerer landets styrker, vi sætter hver især pansrede biler, mænd, tanks og fly ind i Afghanistan. Hvis der var en EU-hær, kunne Italien sende fly, Frankrig sende kampvogne, Storbritannien sende pansrede biler, og på denne måde vil vi optimere udnyttelsen af vores ressourcer”, sagde han.

Ib Roslund, Folkebevægelsen mod EU

Udtalelse ved 20-året for Berlinmurens fald

Af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Til arbejdere, arbejdende og undertrykte folk i verden!

November markerer 20-året for Berlinmurens fald, og borgerskabet forbereder endnu et antikommunistisk og arbejderfjendsk angreb på arbejderklassen og folkene, krydret med gamle historieforskningshistorier.

Der er gået tyve år, hvor den herskende klasse har forsøgt at aflede arbejderklassens og folkenes behov for forandringer med demagogiske løfter om "en ny verdensorden" og løgne om "socialismens endeligt", for at forhindre ethvert forsøg på modstand, på oprør, eller bare en debat, som sætter spørgsmålstegn ved det kapitalistiske system.

Efter begivenhederne i 1989 forkyndte de imperialistiske propagandister afslutningen på historien, at ideologier ikke længere fandtes, at de var forældede (med undtagelse af borgerskabets, selvfølgelig), at revolution var en saga blot, og at der kun eksisterer ét eneste perspektiv for menneskeheden: Udelukkende baseret på privatejendomsretten til den samfundsmæssige produktions midler.

Siden da blev vi præsenteret for udviklingerne i Østeuropa som "kommunismens nederlag" og påtvunget deres neoliberale politik, med "retten til indblanding" og "præventive krige", der skal tjene til at sikre de amerikanske imperialisters verdensherredømme. Bourgeoisiet har optrappet dets offensiv mod arbejderklassen og de brede masser for at øge imperialismens udbygning og udplyndring af folkene.

Revisionister og socialdemokrater er for tiden opdelt mellem dem, der ifører sig sæk og aske, og dem, der laver om på og fordrejer de faktiske omstændigheder, der førte til Murens fald. Mange af disse har i de seneste år bevæget sig endnu længere til højre, og demonstrerer deres ideologiske og politiske svaghed; andre er gået direkte over i fjendens lejr. Atter andre gør sig til talsmænd for, at tiden ikke er til revolution, at vi er nødt til at forlige os med de

regler, som borgerskabet fastsætter, eller må begrænse os til reformer og fordømme de kommunistiske og revolutionære kræfter, som vender sig imod den skabte situation og reorganiserer sig og genoptager kampens vej.

Kommunisterne ved, at Berlinmurens fald ikke betød sammenbruddet for den proletariske socialisme. Det var den sidste fase af en ødelæggelsesproces af proletariatets diktatur og af revisionisternes kapitalistiske genopbygning. Det er en proces, som er forløbet over mange årtier i sidste århundrede i Sovjetunionen og de fleste østeuropæiske lande. Sammenbruddet for den såkaldte "reelt eksisterende socialisme" betød sammenbruddet for en overbygning som ikke modsvarede de eksisterende produktionsforhold. Men på grund af dens ydre kendetegn, dens tilsyneladende 'socialistiske' former, har det været med til at så forvirring og ført til tab af positioner for arbejderklassen.

Berlinmuren har ikke ophævet marxismen-leninismens gyldighed som revolutionær teori. Men den har betydet afslutningen på den myte, at den revisionistiske ideologi i Østeuropa kunne løse de vigtigste modsætninger i vor tid. Den har derimod banet vej for de forringelser, som karakteriserer virkeligheden af i dag.

Hvad har vi i virkeligheden set i de sidste 20 år?

I stedet for at overvinde de økonomiske sociale og politiske hindringer, der holder menneskeheden friggørelse tilbage, har vi set endnu højere mure blive bygget imod de udbyttede og undertrykte.

Det er mure, der adskiller finansoligarkiet, som lever i luksus og ekstravagance, fra de store masser af mænd og kvinder, som skaber al rigdom gennem deres arbejde, rigdomme, som de ikke får del i, fordi de er påtvunget til den intensive udbytnings åg - med arbejdsløshed, usikkerhed og fattigdom. De borgerlige regeringer sikrer en sådan fordeling.

Det er mure mellem en håndfuld imperialistiske magter og afhængige lande, som er udsat for brutal udplyndring af deres ressourcer, som bliver fastholdt i en tilstand af underudvikling og er dømt til sult.

Det er mure, der befæstes af obskurantisme, uvidenhed, religiøs undertrykkelse og borgerlig kosmopolitisme, som tjener til at fastholde arbejdere under de givne betingelser og magtens brutalitet.

Det er mure, rejst imod indvandrere, mellem USA og Mexico, og i Europa og Middelhavet. Eller det er den mur, der er bygget for zionismen i Palæstina, og den mur, der skal sikre imperialisternes kontrol over den koreanske halvø og mange andre steder.

Hvad er resultatet efter to årtier, hvor den herskende classes løfter er kastet bort med vinden?

De lovede "økonomisk vækst", men vi har oplevet en hidtil uset vækst i snylteri og spekulation. Vi har set økonomiske og finansielle kriser, som er blevet dybere og hyppigere. Den nuværende krise - den alvorligste og mest ødelæggende krise i de sidste 80 år - er en manifestation og akkumulation af alle tidlige problemer.

De garanterede "frihed og demokrati", men disse hykleriske ord blev snart forvandlet til en gruppe af imperialistiske lande og finansmonopolers diktatur, der etablerede en endnu mere voldsom neokolonialistisk dominans over hundredvis af lande og afhængige nationer. Det er sket med kup, sådan som det er set for nylig i Honduras og Afrika. Det er sket gennem undertryk-

kelse af arbejdernes rettigheder og de demokratiske frihedsrettigheder i mange lande. Det er sket gennem en forvandling til politistater, der i stigende grad er autoritære og fascistiske.

De lovede en *"verden med fred"*. Men de imperialistiske magter med USA i spidsen har øget deres arsenaler og militære udstyr. De har udløst en række angrebskrige og handlinger, som i virkeligheden er terrorisme. Det har kostet hundredetusinder af ofre, og har intensiveret rivaliseringen mellem de imperialistiske lande og monopolgrupper for en omfordeling af kontrollen over råstoffer, markeder og indflydelsessfærer, og har dermed øget risikoen for en ny verdenskrig.

De talte om *"miljøbeskyttelse og klimasikring"*, men vi ser, at jagten på maksimalprofit har hærget og ødelagt økosystemet og gjort det klart, at kapitalismen med sin rovdrift er uforenelig med menneskehedens overlevelse.

Hvad med situationen i de østeuropæiske lande som *"er vendt tilbage til friheden"*?

Sultelønninger, massearbejdsløshed, tilintetgørelse af de sociale fremskridt, økonomisk katastrofe, øget dødelighed, kriminalitet, prostitution, mens de herskende dér er endnu mere krybende underlagt den vestlige imperialismes interesser. I tilfældet Rusland ser vi, hvordan den mest reaktionære chauvinisme hævder de samme imperialistiske interesser.

Kan det komme bag på nogen, at der i disse lande i dag er en voksende *"nostalgier efter socialisme"*? Det er med andre ord et udtryk for behovet for et andet samfundssystem til erstatning for kapitalisme. Nemlig det samfundssystem, som på trods af den fortsatte imperialistiske aggression opnåede store resultater, indtil revisionismen underminerede det indefra og forårsagede dets sammenbrud.

I disse 20 år har arbejderklassen og den arbejdende befolkning, altså de allerfleste mennesker, ikke overgivet sig, til trods for de nederlag de har lidt. De har ikke bare roligt accepteret lønslaveriet og den imperialistiske undertrykkelse.

Ebber i klassekampen er gradvist afløst af større modstand og af fremkomsten af nye politiske og sociale kampe, der har forskellige udtryk i de

forskellige lande. Især i det seneste årti har vi set en vigtig proces med fremgang i genoptagelsen af arbejdernes og folkernes kampe på trods af borgerskabets øgede aggressivitet.

Historien sluttede ikke med Berlinmurens fald. Tværtimod gør det modsatte sig gældende med en acceleration af arbejderklassens og folkernes kampe. Den kommunistiske bevægelse og den internationale arbejderbevægelse bevæger sig fremad ad klassekampens vej - arbejderklassens motor til at opnå kommunisme. De vigtigste aktører for social

forandring er på plads og klar til kamp! Dette bekymrer borgerskabet, der på trods af 20 års erklæringer om *"socialismens død"* nu er nødt til at bruge tid og kræfter på igen at rakke ned på og kriminalisere socialismens spøgelse for at forhindre arbejderklassen i at genvinde sin revolutionære teori.

Alt dette viser, at kapitalismens påståede overlegenhed og uovervindelighed er en løgn, og at grundene til revolution og socialisme stadig er lige aktuelle og mere gyldige end nogensinde før.

I dag har vi en international situation, der er meget forskellig fra situationen i 1989. Borgerskabet befinder sig i en katastrofal økonomisk krise, som er et resultat af kapitalismens indre lov-mæssigheder, og de har intet svar, der kan tilgodese arbejderklassens og folkernes ønsker og behov. Borgerskabet er mere sårbart end før, og der er mange svage led i kæden i deres herredømme.

Den nuværende relative overproduk-

tionskrise vil fortsætte i lang tid sammen med den almene krise i det imperialistiske og kapitalistiske system og vil afsløre borgerskabets sande ansigt for massernes øjne: Det viser sig som en klasse, der for længst har opbrugt sin historiske mission, men fortsætter med at opfordre arbejderne og folkene til at yde *"nødvendige ofre"* for at sikre denne klasses overlevelse og privilegier.

Mens regeringer dræner de offentlige kasser for enorme summer for at støtte de kapitalistiske monopoler og banker er der en konstant voksende arbejdsløshed. Lønninger, pensioner og velfærdsydelser afvikles samtidig mere og mere. Resultatet for de arbejdende er derfor en udvikling hen mod sult og elendighed.

Kapitalens offensiv antager stadig mere akutte former, hvor bourgeoisiet og dets regeringer retter angreb mod de politiske og økonomiske rettigheder, der er opnået igennem hårde klassekampe.

Fascismen er på vej i mange lande, fremmet af finanskapitalens mest reaktionære grupper. Nye udplyndringskrige er under forberedelse.

Denne situation viser de uforenelige interesser, der råder mellem proletariatet og bourgeoisiet og stiller udviklingen af enhedsfront imellem arbejderklassen og de arbejdende til kamp imod kapitalens offensiv, imod den politiske reaktion og de imperialistiske aggressioner på dagsordenen som en akut nødvendighed.

Den væsentligste hindring i dag for at opbygge denne front er den klasse-samarbejdspolitik, som de socialdemokratiske partier og gule fagforeninger fører og fremmer, og som fungerer som en reel støtte til og et fundament for borgerskabets herredømme. Med løfter til masserne om *"reformvejen"*, som er uforenelig med kapitalismens ubønhørlige love, saboterer og splitter de arbejderbevægelsen og fagbevægelsen, samtidig med at de fører tingene ind i parlamentariske baner og åbner dørene på vid gab for de reaktionære kræfter.

Der er behov for, at arbejderne forer sig for effektivt at fjerne denne hindring. Det er nødvendigt for at kunne kæmpe for arbejdernes behov og kompromisløst forsvare deres økonomiske og politiske interesser. Det er afgørende

for at fremme en dagsorden imod borgerskabet, imod fyringer, lønnedgang og nedskæringer af de sociale ydelser, sådan at krisens byrder væltes over på de rige, snylterne. Arbejdernes kamp på fabrikkerne, på landet og i gaderne må intensiveres og må organisere en modoffensiv, så arbejderklassen og folkene ikke bliver ofre for kapitalisternes økonomiske interesser.

Samtidig er det nødvendigt, at kommunister og revolutionære forener alle ægte demokratiske, progressive og venstrekræfter for at sætte skub i kampen mod imperialismen og fascisme, for at fremme udviklingen af de forandringer, som er i gang rundt om i verden, især i Latinamerika og Asien, og for at skabe solidaritet imellem folkene.

Partierne og organisationerne i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer IKPMLO vil sammen med de politiske og sociale kræfter, der støtter denne appel til masserne, gå ind i kampen for en revolutionær vej ud af kapitalismens krise.

Kommunisterne fastslår – konfronteret med de borgerlige regerings tiltag, og i afvisning af de illusioner, som spredes af fortalere for 'regulering' af den herskende samfundsorden – den kendsgerning, at der ikke findes nogen kur for imperialismens ondt. Den eneste vej ud af kapitalismens generelle krise er socialismen, systemet for den samfundsmæssige produktion.

Derfor deltager vi i og støtter den kamp, der udvikler sig i mere og mere akutte former under krisens angreb, og vi udvikler samarbejdet, idet vi fastslår, at arbejderne må afvise at bære krisens byrder. Vi fastholder at noget sådant blot vil forværre tingene og betyde, at arbejderklassen og folkene lider fiasko i forhold til opgaven med at samle kræfter for at kunne imødegå angrebene og i kampen for at omstyrte de udbytende klassers diktatur, frem mod en ny og højere samfundsorden.

Tyve år efter Berlinmurens fald er den socialistiske revolution igen et problem, som er taget op til løsning, igennem konsolidering og opbygning af stærke kommunistiske partier og ved at hæve marxismen-leninismens banner, Oktoberrevolutionens flag, flaget for verdensrevolutionen!

Oktober 2009

Advarsel til danskerne

Regeringens og Dansk Folkepartis lovforslag, den såkaldte "Lømmelpakke" sender et meget uheldigt signal: Lad vær med at gå til demonstration, du risikerer 40 dages fængsel, hvis du gør det.

Det siges at pakken er rettet mod mennesker der begår (eller har intentioner om at begå) i forvejen strafbare ulovligheder i forbindelse med en demonstration, men hvad kommer den til at betyde for almindelige borgere? Altså borgere der gerne vil bruge deres grundlovssikrede ret til at tilkendegive deres mening i fællesskab. Vi har tradition for fredelige, konstruktive demonstrationer i Danmark. "Lømmelpakken" er forkert på mange måder. Den sender ikke bare et forkert signal til alle dem, der vil bruge deres grundlovssikrede frihedsrettigheder, den sætter også lighedstegn mellem det at demonstrere og at være uromager.

Dette lovforslag får ikke kun betydning for klimatopmødet. Det kommer til at danne grundlag for håndteringen af demonstrationer fremover.

Politiet vil med disse, endnu engang, udvidede beføjelser kunne anholde dig, enten fordi de synes du ser farlig ud, eller fordi du opholder dig på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt, f.eks. i forbindelse med et politiindgreb. Det vil let komme til at betyde en meget stor bøde, eller endnu værre: 40 dages fængsel. Med det i bagagen kan du f.eks. godt glemme et job i det offentlige og mange andre steder. Lyder det ikke velkendt, når man tænker på knivlovens konsekvenser?

En lov der giver store beføjelser, øger også risikoen for at beføjelserne i pressede situationer anvendes mod de forkerte mennesker – og nu

altså med store konsekvenser for de involverede.

Med knivloven i frisk erindring, burde alle faresignaler blinke. Det er flere gange af mange fagfolk blevet påpeget, at loven presses for hurtigt igennem. Fra eksperter vurderinger til retsudvalget, og fra høringssvar og udtalelser lyder det, at der simpelthen ikke er tid nok til at vurdere loven og dens mulige konsekvenser, før politikerne vil have den til afstemning. Det siges bl.a. fra domstolene, Institut for menneskerettigheder, Amnesty International, fagforeningerne. Advokater, fra bl.a. advokatrådet og Landsforeningen af Forsvarsadvokater kritiserer lovforslaget for at ramme alt for bredt. Det forhøjer risikoen for, at uskyldige anholdes af politiet og idømmes urimeligt store bøder eller fængselsstraf.

Det er hasarderet at gennemføre loven nu, alene fordi vi står nogle uger før klimatopmødet. Den er farlig og vil få vidtrækkende konsekvenser.

Det er det klare indtryk efter eksperternes vurderinger. Hvorfor vil politikerne ikke lytte? Hvorfor skal der strammes op igen, på en lovgivning der flere gange er blevet opstrammet, senest i juni måned? Dette lovforslag siges at gøre os mere trygge, ved at hæve straffen til uromagere, men det øger utrygheden. Tør vi fremover gå ud i fællesskab og støtte en god sag, eller virker truslen om store bøder og fængselsstraf, så vi bliver hjemme og hvor bliver så ytringsfriheden af i Danmark? Hvilken slags samfund får vi?

Lovforslaget 2. behandles i Folketinget torsdag den 19.11.

Massearbejdsløshed: "Dumt system"

Hvad gør finansloven mod arbejdsløshed og for de arbejdsløse? Gæt engang!

Den indgåede finanslov møde vrede og kritik. Bl.a. fra 3F – og især fordi den ikke gør noget ved arbejdsløshed eller for de arbejdsløse, som der bliver stadig flere af. Een ud af hver tiende 3F'er stod i oktober uden arbejde. Den stigende ledighed har ramt en kvart million danskere i år.

Derimod rummer finanslovsforliget en ny lov, der direkte vil straffe unge ved at tage børnechecken fra dem, hvis de af en eller anden grund ikke er under uddannelse – f.eks. på grund af regeringens manglende sikring af praktikpladser, psykiske problemer eller andet. De reaktionære mener unge pr. definition er dovne, især unge andengenerationsindvandrere og andre unge fra arbejderklassen.

Man skal ikke være meget specialist eller sagkyndig for at kunne konstatere at noget sådan rammer disse unge hårdt.

Det regeringen med sin sædvanlige joviale jargon, der skal dække over noget rigtig beskidt, kalder 'et venkabeligt spark' er reelt en sorteringsmekanisme, hvor den stærkeste overlever, og fanden må tage sig af resten - til skræk og advarsel.

Aktivering dumper

Men kan den kostbare aktivering ikke sikre, at folk kommer i arbejde? De arbejdsløses dom er hård og ligefrem. De kalder den "dum i arbejde".

Dum - ikke fordi det er dumme, der er arbejdsløse, men fordi det er et udsigtsløst, dumt, nedvurderende aktiveringssystem, som ikke bringer folk fremad.

Det er snarere en aktiveringsmølle, der ikke tager udgangspunkt i at udvikle folks færdigheder, men reelt også er en stokkemethode, et afskrækkende system i sig selv, som folk skal forsøge at flygte fra! Endnu en sorteringsmekanisme med undergravning af selvtillid som garanteret konsekvens.

I en nylig undersøgelse fra Analyse Danmark svarer 46 procent af de aktiverede, at deres aktiveringskurser er fuldstændig udsigtsløse og ikke bringer

dem tættere på job. 55 procent mener, at pengene til aktiveringen er helt spildt.

Det er faktisk sjældent, at aktivering har den store virkning, udtaler Michael Baggesen Klitgaard, som er lektor ved Center for Velfærdsstatsforskning på Syddansk Universitet:

- En engelsk forsker har på baggrund af en stor international undersøgelse konkluderet, at der kommer 'ikke forfærdelig meget ud af' aktivering. Forskerne finder typisk ud af, at det eneste, der har en vis positiv effekt, er jobtræning i private virksomheder.

Dens største effekt er skræmmevirkningen. Det er selve udsigten til aktivering, der er så 'motiverende' – eller rettere sagt skræmmende - at nogle ledige (og især mænd) begynder at løbe flere virksomheder på dørene og give køb på ønsker i forhold til et nyt job. I

Miljøkontrol eller bare snak

Der tales rigtig meget om miljø for tiden.

Men det kan Arbejdstilsynet ikke rigtig mærke noget til. Tværtimod står Arbejdstilsynet overfor at skulle fyre 33-35 ansatte på grund af for få bevilligede midler.

Arbejdstilsynets budget er reduceret med ca. 20 millioner kroner årligt i forhold til tidligere i den såkaldte velfærdsaftale fra 2006.

Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti og De Radikale bryster sig af nedskæringsaftalen fordi den er betydelig mindre end der var lagt op til fra regeringen side. Men det forhindrer ikke, at Arbejdstilsynet får ringere betingelser. Hokus pokus med omlægning kan ikke retfærdiggøre nedskæringer.

Overfor arbejdsgiverne skal Arbejdstilsynet ikke længere gennemføre så meget kontrol, men lægge vægt på "vej-

ledning af virksomheder". Denne vægtning af "dialogbaseret vejledning" giver mindelser om selvkontrollen for firmaer på fødevarerområdet, der som bekendt har spillet totalt fallit.

Det er svært at forestille sig andet, end at mange virksomheder lader sig lokke til at gå under hvor gærdet er lavest i en krisetid og skærpet konkurrence - uanset hvor megen dialogbaseret vejledning.

To kasketter

Arbejdstilsynet risikerer at komme i en tvivlsom dobbeltrolle, når det skal vejlede virksomhederne, siger Janne Hansen fra Arbejdstilsynet til Fagligt Ansvar:

- Først fjernede regeringen den tvungne BST-rådgivning for virksomhederne. Nu vil man så give dem gratis vejledning fra Arbejdstilsynet, det bety-

der mindre kontrol og færre muligheder for AT til at påbyde virksomhederne at gøre noget, det er en svækkelse af tilsynet.

Janne Hansen fortsætter:

- Hvad nu hvis tilsynet vil give et påbud til en virksomhed, som de tidligere har vejledt. Er det så dårlig rådgivning fra AT, der er skyld i problemer, eller er det virksomheden, som ikke har handlet? Det er noget rod på den måde at blande rådgivning og myndighed sammen.

Og det har hun ret i.

arbejdsløsheds-systemet kalder man det 'skræmme-effekten' eller 'trussels-effekten'.

Snylternes recept

Snyltere tror alle andre gør det. Derfor laver snylterklassen propaganda, love og forordninger, der tager udgangspunkt i, at store dele af de arbejdsløse reelt ikke er interesseret i arbejde – uanset at de arbejdede, lige til de blev fyret af krisen.

Det er bekvemt at gøre arbejdsløshed til stort set den enkeltes ansvar – i stedet for at se den som produkt af en krisefyldt system. Så ligger det også lige for, at svarene må være individuelle i kampen om at sikre sig et job, blandt de få som er til rådighed. Kort sagt at tage sig sammen – til alles kamp mod alle.

Metoden med at vende tingene på hovedet er meget anvendt. Alt for sjældent bliver vendt om på rette plads. De der bør mærke "skræmmeeffekten" er dem og det system, som ikke kan og vil sikre arbejde til folk.

Kommuner bryder ligelønsloven

Næsten 1/3 af alle landets kommuner bryder ligelønsloven. De udarbejder ikke kønsopdelte lønstatistikker, sådan som ligelønsloven forskriver, at arbejdsgivere med mindst 35 ansatte skal gøre for ansatte indenfor samme arbejdsfunktion.

Problemet understreges af at uligeløn fortsat er et stort problem i kommunerne. Tal fra det Fælleskommunale Løndatakontor (FLD) viser, at løngabet i kommunerne er 13 procent. Det vil sige, at hver gang en offentligt ansat mand tjener 100 kr., tjener en offentligt ansat kvinde kun 87 kr..

Oplysningen om de manglende kønsopdelte lønstatistikker baserer sig på en rundspørge blandt kommunerne med besvarelser fra 89 ud af de i alt 98 kommuner.

Ikke nok med at kommunerne bryder pligten om at udarbejdede ligelønsstatistikkerne, men de bryder samtidig også pligten om at oplyse de ansatte om indholdet i sådanne statistikker.

Vognmandsfruen

Hvis vi skruer tiden godt 25 år tilbage, så befinder Lillian sig som elev i en damefrisørsalon i Herlev. Hun er rimelig godt tilfreds med situationen. Der er udsigt til, at hun i løbet af et par år er færdiguddannet, og hvem ved så, hvad tilværelsen bringer.

I det store og hele er salonens indehaver da også meget rimelig – i hvert fald hvis hun måles med andre af slagsen, Lillian har været "udsat" for. Man kan sige det samme om kunderne – dog med få undtagelser. Det er jo ikke en salon, der ligger på strøget midt i København, så det er ikke fordi klientellet er dekadente borgerkoner; men nogen gange kan laget lige nedenunder være mindst lige så slemt.

Tag nu eksempelvis hende den store middelalderlige, der hver 3. uge kommer sejlene med sin lille arrige puddelhund. Nogen siger, at ejer og hund er "snydt" ud af samme næse. Det gælder i hvert fald ikke for dette par. Hun er meget rund. Så hvorvidt det skyldes personlige komplekser vides ikke; men hun insisterer på, at gå med en hårpragt, hvor selveste fru Simpson vil blegne ved siden af. Puddelhunden er jo som de skal være: Lille og spinkel og med den sædvanligvis meget korte klipning – halespidsen og anklerne (hvis de hedder det på en hund) undtaget.

Deres eneste lighedspunkt er dog et meget stærkt fælles karaktertræk hos dem begge, hvilket kan noteres under deres gang: Ansigtet bliver båret i lige præcis en så skrå vinkel, at næsetippen næsten når øjenhøjden. Såvel hund som fruene føler en ubærlig trang til at udstråle, at de er noget særligt ved musikken.

Desværre har fruene ikke mulighed for at besmykke sig med adelig titel, hvorfor hun selv i disse dage benytter sin mands initialer og efternavn. Det lykkes aldrig Lillian trods adskillige år i salonen at få kendskab til fruens fornavn. Det er ellers mange år siden, at man var gået over til at titulere hinanden med "du" og fornavn; - men ikke når det gjaldt vognmandsfruen. Man skal helst få det indtryk,

at han er en stor "kanon".

Det er vist mere konen, der er stor. I mere end eet tilfælde har hendes alt for store fødder i hendes magelighed raget nakkespejlet på gulvet, når hun har forsøgt at plante dem på hylden under spejlet. Alligevel har Lillian hver gang fået skylden.

- *Man kan jo ikke forulempe kunden*, lyder forklaringen fra salonens indehaver.

Nu er det jo ikke op til Lillian at bestemme på hvilket niveau, at salonens service skal ligge, så hun må finde sig i lidt og hvert. Det kommer for eksempel til udtryk ved, at Lillian pålægges at holde det arrige kræ, når vognmandsfruen efter klipningen har et ærinde i Irma. Lillian må således

notere sig, at det rastløse bæst hvirvler rundt om fødderne på hende, hvorfor hun vikles mere og mere ind i hundesnoren, samtidig med at hun skal undgå at sprøjte kunden i ansigtet, som hun netop er sat til at vaske hår på.

Lillian kender betingelserne. Det gælder om at sætte det sødeste og mest begejstrede smil på, når fruene vender tilbage. Andet tolereres selvfølgelig ikke fra hendes arbejdsgiver. Når hun i salonens dør overrækker Fido'en til vognmandsfruen, vanker der altid en præmiering, som Lillian helst havde været forundt:

- *Værsgo, lille de*, lyder det skingert mens en stor håndfuld småmønter skifter ejermand fra den ene håndflade til den anden.

- *Måske er det fruens måde at prøve at gøre dupere de øvrige kunder ved at forsøge at gøre opmærksom på, hvor velhavende hendes mand er*, tænker Lillian. Selv er hun ikke imponeret over møntsamlingen, der ikke strækker langt på kaffebarren. Lillian har tit overfor vores bekendte gjort en god "figur", når hun har fortalt om snobben. Det var først ved en aktuel lejlighed, at hun kom i tanke om vognmandens initialer og efternavn:

- *Fru H.C. Svendsen*, skar det ud rummet, da vi midt i TV-avisen fulgte skraldemandskonflikten. *Reno*

Erik Stinus udsendte digtsamlinger af stor tyngde og holdbarhed fra 1958 og gennem et halvt århundrede.

Han åbnede en verden af lyrik med oversættelser af Nazim Hikmet, af indisk, sydafrikansk og mange flere steder fra.

Et blidt ubændigt mod ('1982')

Af Erik Stinus
(1934-2009)

Fotografiet af Erik Stinus er fra Oktober Bogbutik og Galleri i København, hvor han fik overrakt sit portræt af maleren Jørgen Buch (September 2005).

Foto: KP

Om du skal leve eller dø i dette år
er endnu uvist, siger mikrofonstemmen
midt i en opremsning
af vissheder
om hvem der er de gode, hvem
de onde her i verden.
Hvad ansigtet siger
blir senere på dagen synligt.

Vent og se:

Hver morgen sin prædiken,
hver aften sin gysertime.
Og du går i seng, sover dårligt,
mærker altså
at du er i live.

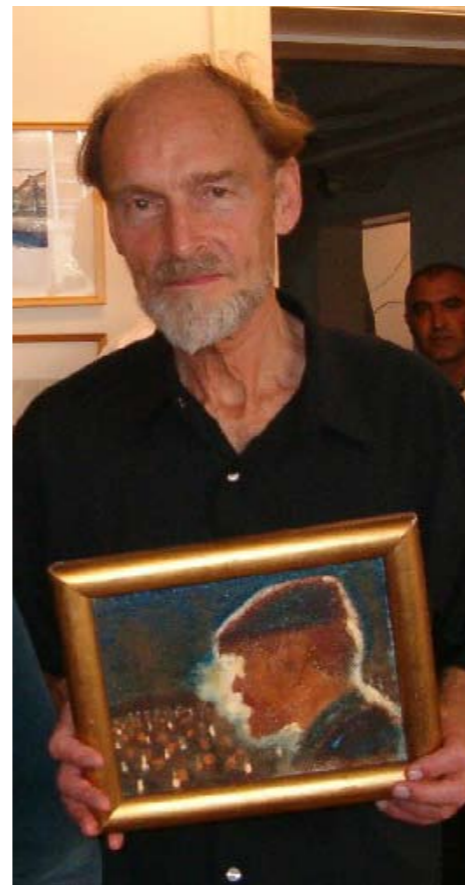
Om du skal leve eller dø i dette år
afhænger af hvor snarligt tøbruddet
og af hvad solen, jordens vellugt,
klare kvidrende himle med ét
kan få dig til at høre,
se, forstå,
ja også uforstandigt gøre,
hvor travl med ingenting trafikke,
hvor dygtigt giftblanderne,
hvor uantastet over Jorden
pol og ørken breder sig

i fremskridts form, i forsvars panser.
Vent ikke.

Højtaler-overdøvet kan du overhøre
smærte-signalerne fra kroppen
hvis ikke det er dem, kun dem
du lytter til og blændet
af et ansigt
der har været oppe mellem stjærnerne
og vende for at nå,
forstørret, smilende og truende,
fra kontinent til kontinent,
har øje kun for det og ikke døden
som det bortforklarer.

Om du skal dø i dette år, om noget nyt
skal fødes
og du måske vil opgi
at lægge det til din erfaring:
et syn der gennemlyser løggen
og født af synet
et blidt ubændigt mod ...

Vent så længe som du kan og se,
vær ikke tilskuer
til verden som en firkant,
den er rund,
skriv treogfirs, fireogfirs, fem ...

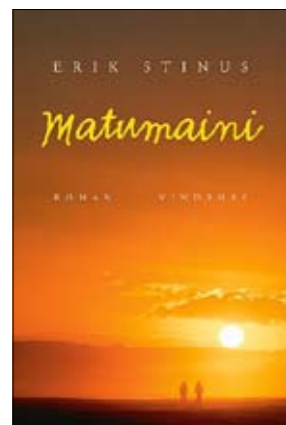

ingen ende er der jo på tallene.
Hvem har ikke hørt om folk
som vandt en million
for så at sætte den på spil og tabe,
folk der frabad sig at eje den?
Sandt nok var det,
selv når inflationen galoperede,
kun de færreste, kun kort,
men tallet findes, hvorfor udelukke
muligheden af et år
énmillionéttusendnihundredogtoogfirs
og ikke støt berede det
en strækning vej?
Vil de stemme om hvad det skal kaldes
når den tid kommer?

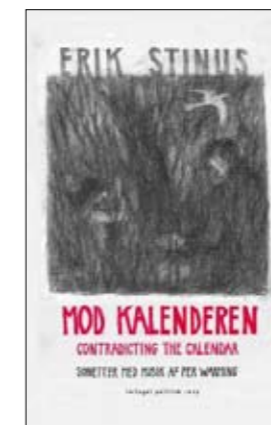
Vil de som stemmer findes?

Om vi lever nærmere slutningen
end begyndelsen, om menneskene
først længe efter vore tider
kan blive mennesker, om tiden
blot har sneget sig afsted
i skolestuer
med vindu ud til gård og gråvej,
på skibe énogtyve døgn i søen
og gennem år, århundreder

i klostre, på kaserner, i fængsler,
og er forsvundet bag dig
på et øjeblik, den samme tid,
når den du venter på,
som levede du imens dit halve liv
fortabt på urets blege skive,
pludselig står der,
forsinket fem minutter,
snapper efter vejret
og siger med øjnene de ord
du lige så gerne ser som hører ...
Vent, det er din venten værd
at du får set og hørt og hjulpet
lidt på vej
det ny som fødes i et lysstrejf
der bryder gennem tågerne
og rammer den plet jord hvor frø
endnu tør spire, honning være sød:
sangen
som en vind der kysser vandet rent
lykkelig i glemsel snart
om vore tider,
dette vanvid
nu.

Stor digter
Væsentlig oversætter
Ukuelig internationalist

'1982' er fra digtudvalget fra de første 25 år 'Tilsammen en sang'.

Sidste år udkom ved Erik Stinus' 50-års-jubilæum 'Entusindedel træ i vinteren' med digte fra hele hans produktion.

Latinamerikas "21. århundredes socialisme" i historisk perspektiv

Af James Petras

Den kendte amerikanske sociolog, professor James Petras, analyserer 'det 21. århundredes socialisme' – og finder at den på trods af enkelte originale elementer er en fortsættelse af det 20. århundredes socialdemokratisme i Latinamerika og i Europa i årene efter 2. verdenskrig, hvor 'velfærdstaterne' dannedes. Det danner også baggrund for et billede af dens fremtid

Introduktion

Valgsejrene for centrum-venstre regeringer i mindst 3 latinamerikanske lande (*Venezuela, Bolivia og Ecuador, KP*) og deres søgen efter en ny ideologisk identitet, der skal legitimere deres styre, har fået ideologerne og de sidende præsidenter til at dyrke forestillingen om, at de repræsenterer en ny version af socialismen – det 21. århundredes. Prominente skribenter, akademikere og talsmænd for regimerne har lovprist en helt ny variant af socialismen, som komplet adskiller sig fra, hvad de kalder for den fejlslåede sovjet-type socialisme fra det 20. århundrede. Fortalere og talsmænd for "21å.s." taler om en ny politisk-økonomisk model, der funderer sig på, hvad de betegner som et radikal brud med både de indtil nu eksisterende nyliberale frie markeds

regimer, og de gamle "statsliggjorte" versioner af socialisme, som legemliggjordes i det tidligere Sovjetunionen såvel som i Kina og Cuba.

Denne artikel vil fortsætte med at undersøge de mange kritikpunkter fremsat af "21å.s." omkring både nyliberalisme og det 20. århundredes socialisme ("20å.s."), såvel som det reelle i påstandene om nyskabelse og originalitet, og fremsætte en kritisk analyse af deres aktuelle optræden.

"21å.s." kritik af nyliberalisme

Det "21å.s." regimer voksede ud af kriserne og de bankerotte nyliberale regimer, som prægede Latinamerika fra midt i 1970'erne til slutningen af 1990'erne. Disses død fremskyndedes af en række folkelige opstande, der blev drivkraft i fremkomsten af centrum-venstre regimer, der var baseret på en afvisning af nyliberale sociale og økonomiske doktriner og som gav løfter om grundlæggende forandringer til gavn for det store flertal. Selvom der er vigtige programmatisk forskelle blandt regeringerne, der hylder "21å.s.", så deler de en fælles kritik af seks træk ved den nyliberale politik.

1. De afviser forestillingen om, at markedet skal have forrang og dominans over staten, hvorved de mener logikken om, at kapitalistklassens profitmaksimering alene skal udforme den offentlige politik. Kollapsen for den markedsdrevne kapitalisme under krisen i 2000-2002 (i Latinamerika, KP) og massefattigdommen miskrediterede doktrinen om "rationelle markeder", da antallet bank og forretningskrak steg med raketfart, middelklassen mistede sin opsparing, og gader og pladser blev stopfyldt med arbejdsløse arbejdere og bønder.

2. "21å.s." regimerne fordømmer den deregulering af økonomien, der førte til væksten af spekulanter frem for produktiv kapitalisme. I de nyliberale regimers regi blev al regulerende lovgivning, der var indført siden krisen i

1930'erne, ophævet, og en politik med kapitalkontrol og finansielt tilsyn blev suspenderet til fordel for et "selvregulerende" regimente, hvor markedets aktører opsatte deres egne regler, hvilket ifølge kritikerne medførte spekulation og finansiell svindel og udplyndring af både offentlige og private

3. Finanskapitalens overherredømme i forhold til produktion var det centrale led i "21å.s."-regimernes antikapitalistiske analyse. Der lå heri en implicit sondring mellem "dårlig" kapitalisme, der optjente sine rigdomme uden at producere varer eller tjenesteydelser, og "god" kapitalisme, som angiveligt producerede værdi til social gavn.

4. I tæt sammenhæng med den generelle kritik af nyliberalismen var der en specifik kritik af sænkningen af toldbarrierer, privatiseringen af offentlige virksomheder til under den reelle markeds værdi, samt afnationaliseringen af ejerskabet til strategiske ressourcer og den massive vækst i uligheden.

5. "21å.s." fremhævede, at de nyliberale regeringer overdrog de økonomiske virkemidler til private og udenlandske banker (som Den Internationale Valutafond), der gennemtvang deflation i stedet for at fremme økonomien via indsprøjtning gennem statslige udgiftsstigninger. De politiske ledere fra centrum-venstre brugte denne kritik af nyliberalismen og de implicite fremtidsløfter til at bryde afgørende med nyliberalismen - uden at forpligtige sig til et konkret brud med en anden slags kapitalisme.

Mens centrum-venstre kritikken af nyliberal kapitalisme appellerede til de folkelige klasser (*arbejdere, småbønder o.s.v., KP*), var afvisningen af "20å.s." henvendt til middelklassen og skulle forsikre de produktive klasser (erhvervslivet) om, at de ikke ville anfægte privatejendommen som helhed.

Kritik af det 20. århundredes socialisme

I en slags politisk balancegang i forhold til kritikken af nyliberalisme har fortalere for "21års" også lagt distance til det, de kalder det "20. århundredes socialisme". Til dels som en politisk taktik for at afvæbne eller neutralisere de talrige og magtfulde kritikere af de daværende socialistiske regimer og til dels for at gøre krav på at have skabt en ny, up-to-date, socialisme i tidens ånd, fremhæver "21års" følgende kritikere af og fokuserer på deres forskelle til det 20. århundredes socialisme:

1. Datidens socialisme blev domineret af et meget tungt bureaukrati, som fejlfordelte ressourcerne og kvalte skaberråden og de personlige valg.

2. Den gamle socialisme var dybt udemokratisk, både i den måde hvorpå den herskede, i organiseringen af valg og med hensyn til ét-parti staten. Undertrykkelse af borgerrettigheder og al markedsaktivitet rangerer højt i "21års" fremstilling heraf.

3. "21års" identificerer demokrati som en styreform med parlamentarisk vej til magten eller til regimeskift. Regimeskift, der følger af væbnet kamp fra især guerillabevægelser fordømmes, selvom alle de tre "21års" regeringer kom til magten via valg, der efterfulgte folkelige opstande.

4. Et af de nøgleargumenter, som fremføres af "21års"-regeringerne er, at det før i tiden er mislykkedes for socialisterne at tage de specifikke forhold i de enkelte lande rigtigt i betragtning. Konkret lægger de vægt på forskelle med hensyn til racemæssige, etniske, geografiske, kulturelle, historiske traditioner, politisk praksis osv., som der nu tages hensyn til i defineringen af "21års".

5. I pagt hermed lægger de vægt på den nye globale magtkonstellation i det 21. århundrede, der former politikkerne og angiver mulighederne for "21års". Blandt disse nye faktorer anføres det tidligere USSR's forsvinden og Kinas overgang til kapitalisme; opstigningen og den relative nedgang for den amerikansk

centrerede verdensøkonomi; fremgangen for Asien, specielt Kina; fremkomsten af de venezuelansk iværksatte regionale initiativer; fremgangen for 'centrum-venstre'- regeringer i hele Latinamerika; samt mere flerstrengede markeder, i Asien, inden for Latinamerika, i Mellemøsten og andre steder.

6. "21års" regimerne betyder, at den "ny udformning af samfund og stat" ikke er en "kopi" af nogen tidligere eller nuværende socialistisk stat. Det er næsten som om ethvert virkemiddel, politisk skridt eller institution er designet af de

Nyliberale regimer var enedominerende i Latinamerika fra midt i 1970'erne til slutningen af 1990'erne indtil folkelige opstande vendte tendensen Her kupmagerne fra Chile 1973.

nuværende "21års" regimer. Originalitet eller nyskabelse er et argument, der skal forstærke regimets legitimitet overfor udenlandske og hjemlige kritikere fra det anti-kommunistiske højre og til at afvise substantiel kritik fra Venstre.

7. "21års"-regeringerne gør det til en pointe at understrege, at lederne ikke har forbindelser til kommunisme, hverken i fortid eller nutid, og i Bolivias og Ecuadors tilfælde afvises marxisme åbent både som analyseredskab og som basis for politiske forskrifter. Undtagelsen er præsident Chavez, hvis ideologi er en blanding af marxisme og nationalisme, der er knyttet til Simon Bolivars ideer. Både Correa og Morales skyer klasseopdelinger, og opstiller i stedet i

førstnævntes tilfælde en 'borgernes revolution' mod et korrupt partivælde, og i den anden et kulturelt undertrykt indiansk samfund i Andes mod 'det europæiske oligarki'.

Kritik af det "21. århundredes socialistiske regimer"

Mens "21års"-regimerne mere eller mindre klart har erklæret, hvad de ikke er, og hvad de forkaster fra fortiden både til venstre og højre, og i generelle termer har erklæret, hvad de er, så har deres praksis, politik og institutionelle sammensætninger rejst alvorlig tvivl omkring deres revolutionære påstande, originalitet og deres evne til at møde forventningerne hos deres brede folkelige vælgerskare.

For mens et antal af ideologer, politiske ledere og kommentatorer refererer til sig selv som tilhængere af "21års", er der store forskelle mellem dem i både teori og praksis. En kritisk undersøgelse af landenes erfaringer vil belyse både forskellene mellem regimerne og originalitetskravets rigtighed.

Venezuela: Fødested for "21års"

Præsident Chavez var den første og er den mest fremtrædende fortaler for og udøver af "21års". Skønt efterfølgende præsidenter og skribenter i Latinamerika, Nordamerika og Europa er sprunget med på vognen, er der ingen standardpraksis til at matche den offentlige retorik.

På mange måder bestemmer præsident Chavez og den venezuelanske regerings handlinger de mest radikale ydergrænser både for udenrigspolitikken, som udfordrer Washingtons krigspolitik, og termerne for de hjemlige sociale og økonomiske reformer. Ikke desto mindre eksisterer der, selvom der findes nyskabende og hidtil ukendte træk i den venezuelanske "21års"-model, stærke ligheder med tidligere radikale folkelige-nationale regeringer i Latinamerika og de europæiske velfærdsstatsreformer.

Det mest slående nye og originale træk ved den venezuelanske version af "21års" er den stærke blanding af den "historiske" bolivariske nationalisme, af det 20. århundredes marxisme og af

latinamerikansk populisme. Præsident Chavez opfattelse af ”21ås” bygger på og begrundes i hans grundige studium af grundlæggeren af venezuelansk selvstændighed i det 19. århundrede, Simon Bolivars skrifter, taler og handlinger.

Chavez’ forståelse af et afgørende brud med imperiemagterne, nødvendigheden af folkelig massestøtte mod en utroværdig hjemlig elite, der er parat til at sælge landet for at opretholde deres privilegier, er kraftigt forankret i hans studier af Simon Bolivars opstigning og fald. Selvom Chavez ikke gør noget forsøg på at identificere Bolivar med marxisme, argumenterer han kraftigt for de ubestridelige nationale rødder i hans ideologi og praksis. Mens han støtter den cubanske revolution og fastholder en tæt forbindelse med Fidel Castro, gør han tydeligvis ikke forsøg på at assimilere eller kopiere den cubanske model, heller ikke når han tilpasser visse træk ved masseorganisationer til venezuelanske realiteter.

Chavez’ økonomiske praksis indebærer udstrakt nationalisering og ekspropriering (med kompensation) af store dele af olieindustrien, udvalgte nationaliseringer af nøgleforetagender baseret på pragmatiske politiske betragtninger, herunder konflikter mellem kapital og arbejde (stål, cement, tele) og i en bestræbelse på at skabe større fødevarerikkerhed (landreformer). Hans politiske dagsorden indebærer dannelsen af et socialistisk masseparti, der er konkurrencedygtigt inden for rammerne af et flerpartisystem, og afholdelse af frie og åbne folkeafstemninger for at sikre konstitutionelle reformer. Det nye ligger i opmuntringen af lokalt selvstyre via dannelse af ikke-sekteriske råd, baseret på bydele, for at gå uden om et ineffektivt, fjendtligt og korrupt bureaukratiske hånd. Chavez’ mål synes til tider at være udskiftning af ’repræsentativ’ valgte politikere, der er styret af den professionelle politiske elite med et system med direkte demokrati, der er baseret på selvforvaltning på fabrikker og i boligkvarterer. Hvad angår socialpolitikken har Chavez grundlagt en mangfoldighed af programmer, der er designet til at hæve levestandarden for 60 % for befolkningen, iberegnet arbejderklassen, selvstændige, fattige bønder

og kvindelige forsørgere. Disse reformer omfatter almen og gratis medicinsk behandling og gratis undervisning op til og indbefattet universitetsadgang. Ansættelse af 20.000 cubanske læger, tandlæger og teknikere og et massivt program, der spænder over bygning af klinikker, hospitaler og mobile enheder over hele landet med prioritet til lavindkomstbydele, som blev ignoreret af tidligere kapitalistiske regimer og private sundhedsarbejdere. Chavez-regimet har bygget og finansieret et stort netværk af offentligt styrede supermarkeder, som sælger fødevarer samt andre dagligva-

Fra venstre Venezuelas præsident siden 1999 Hugo Chavez, Bolivia's Præsident siden 2006 Evo Morales, Brasiliens præsident siden 2002 Lula da Silva og Ecuador's præsident siden 2006 Rafael Correa. Oktober 2008.

rer til priser med offentlige tilskud til lavindkomstfamilierne.

Udenrigspolitisk har Chavez konsekvent opponeret mod USA's krig i Mellemøsten og Sydøsten og hele begrundelsen for imperialistiske krige, der rummes i doktrinen om ”krig mod terror”

Kritik: Hvor ny er Venezuelas ”21ås”

Adskillige spørgsmål dukker med hensyn til Venezuelas version af ”21ås”:

1. Er det reelt ”socialisme” eller, endnu bedre, repræsenterer det et brud med 20. århundredes socialisme i alle dens varianter?
2. Hvad er ”balancen” mellem tidligere og nuværende kapitalistiske træk i økonomien og de socialistiske reformer, der er introduceret i Chavez-årtiet?
3. I hvilken grad har de sociale forandringer reduceret ulighederne og givet

folkemasserne større sikkerhed i denne overgangsperiode?

Venezuela er i dag en blandingsøkonomi, hvor den private sektor fortsat har forrang inden for bankvæsen, landbrug, handel og udenrigshandel. Regeringsejendommen er vokset, og nationale og sociale prioriteringer har dikteret overtagelsen af olieresourcer. Selvom Venezuelas blandingsøkonomi minder om de tidlige socialdemokratiske modeller i Europa efter 2. verdenskrig, så er der én meget væsentlig forskel: Staten ejer den mest lukrative eksportsektor og den vigtigste kilde til indbringning af udenlandsk valuta.

Mens regeringen reelt har øget de sociale udgifter til et sammenligneligt eller øget niveau i forhold til tidlige socialdemokratiske regeringer, har den ikke formindsket den store koncentration af rigdom og indkomst hos overklassen via progressiv beskatning som i Skandinavien og andet steds. Uligheden er fortsat langt større end i det 20. århundredes socialistiske samfund og svarer til forholdene i de eksisterende latinamerikanske samfund. Desuden har de øverste og næstøverste lag i statsbureaukratiet, og især indenfor olieindustrien og relaterede industrier, en aflønning som er sammenlignelig med deres kapitalistiske modparter, sådan som det også var tilfældet i de nationaliserede industrier i England og Frankrig.

Selvforvaltning af offentlige virksomheder, som er en relativ ny ide i Venezuela, har bevæget sig udover grænserne for de tyske socialdemokratiske skemaer for ’økonomisk demokrati’, men er begrænset til mindre end et halvt dusin større foretagender - langt fra det omfattende, nationale netværk, der fandtes i det socialistiske Jugoslavien mellem 1940’erne og 1980’erne.

Chavez-regeringens forslag til landreformer har, trods deres radikale hensigt og fremmet med magt af præsident Chavez, slået fejl i forhold til at ændre forholdet imellem landarbejdere, bønder og store godsejere. Hvor der er taget skridt i forhold til udstykning af jord, har regeringsbureaukratiet fejlet ved ikke at sørge for udvidet service, finansiering, infrastruktur og sikkerhed for de, der skulle have glæde af reformerne.

Nationalgarden har på opdrag eller af undladenhed fejlet i deres opgave med at stoppe godsejernes snigmord på jordreformens ledere og støtter ved hjælp af lejemorere. Over 200 uopklarede mord på bønder er blevet bogført her ved slutningen af 2009.

Mens fortalere for ”21ås” har betonet regeringens nationalisering af olieselskaber på bekostning af de eksisterende ejere, glemmer de at medregne det stigende antal nye fællesforetagender med multinationale firmaer fra Kina, Rusland, Iran og EU. Med andre ord: Mens visse amerikanske multinationales rolle er aftaget, er udenlandske kapitalinvesteringer i mineraler og oliefelter faktisk steget, især i det enorme Orinoco-felt. Mens skiftet i olieinvesteringspartnere formindsker Venezuelas strategiske sårbarhed overfor USA pres, styrker det ikke økonomiens socialistiske karakter. Disse fællesvirksomheder styrker derimod det argument, at Venezuelas blanding af statslig og privatsektor økonomi nærmer sig den socialdemokratiske model fra midten af det tyvende århundrede.

Det mest tvivlsomme aspekt ved Venezuelas påstand om socialisme er den fortsatte afhængighed af et enkelt produkt (olie) og afhængighed af et enkelt marked, USA, som er en åbenlyst fjendtlig og destabiliserende handelspartner. Chavez-regimets bestræbelser på at finde flere handelspartnere er blevet endnu mere påtrængende med Obamas militærpagt med den colombianske præsident Alvaro Uribe om at besætte 7 militærbaser. En lige så stor trussel mod den eksisterende massebasis for Chavez’ vej til socialisme er den stærkt stigende kriminalitet, der grunder sig på fremvæksten af et pjalteproletariat og dets forbindelse til colombianske narkohandlere og civile og militære embedsmænd. I mange fattigkvarterer kæmper dette pjalteproletariat imod lederne af de kommunale råd om overherredømme og anvender uro og vold til at udvide deres magtsfære. Indenrigsministeriet og politiets ineffektivitet og deres manglende nære arbejdsrelation til bydelsorganisationernes er en alvorlig svaghed ved mobiliseringen af civilsamfundet og betegner en begrænsning af kommunalrådsbevægelsens effektivitet.

De bemærkelsesværdige reformer indført af Chavez-regeringen, og den originale syntese af boliviarisk anti-kolonialisme med marxisme og anti-imperialisme markerer et brud med den før så dominerende udbredte nyliberale praksis i Latinamerika i det sidste kvarter århundrede, som stadig praktiseres af mange nuværende regimer, selvom de påstår noget andet.

Det tvivlsomme er imidlertid, om alle disse forandringer beløber sig til en ny version af socialisme, med den givne overvægt af kapitalistiske ejendomsforhold i strategiske sektorer af økonomien

Demonstration, i Venuzeula oktober 2009, imod snigmord på ledere af landreform bevægelsen og bondeorganisationer.

og de fortsatte klasseuligheder i både den private og offentlige sektor.

Alligevel bør vi holde for øje, at socialisme ikke er et statisk begreb, men en fremadskridende proces, og at hovedparten af de nye skridt, der tages, tenderer til at udvide den folkelige magt på fabrikker og i bydelene. (...)

Det 21. og det 20. århundredes socialdemokrati

Mens omfanget og dybden af de socialøkonomiske reformer, som ”21ås” langt fra nærmer sig de strukturelle reformer, der fandt sted under de egentlige ”20ås” regimer, hvordan forholder de sig så til den reformistiske eller socialdemokratiske variant?

Tre tilfælde med socialdemokratiske regeringer, baseret på parlamentarisk politik, dukker frem på lystavlen. Arbenz-regeringen i Guatemala (1952-54), Goulart-regeringen i Brasilien (1962-64) samt regeringen Allende i Chile (1970-73). Alle tre daværende socialdemokratiske regimer tilstræbte

jordreformer af større omfang, hvor tusinder af bønder ville nyde godt af dem, end de nuværende praktikanter af ”21ås”. Der fandt reelle nationaliseringer af større substans sted i forhold til de to ud af de tre nuværende ”21ås” socialdemokratiske regimer. (Venezuela har eksproprieret et tilsvarende antal firmaer).

Med hensyn til udenrigspolitiske udtalelser og praksis er den anti-imperialistiske politiske retorik ret ens, men de tidligere socialdemokrater var mere tilbøjelige til at ekspropriere udenlandsk kapital. F. eks. eksproprierede Arbenz jord fra United Fruit, Goulart nationaliserede ITT, og Allende eksproprierede Anaconda kobberet. I modsætning hertil har ”21ås” fremmet og inviteret udenlandske landbrugsselskaber og MNS’er til at udnytte landet og mineralressourcerne. Forskellene med hensyn til politikken for udlandsøkonomien modsvarer forskellene i classesammensætning og økonomiske alliancer mellem det 20. og 21. århundredes socialdemokrati. Modsat de gængse fejlopfattelser har ”21ås” indgået pagter med regimernes teknokrater, med de multinationale, og med de hjemlige landbrugs- og mineraleriter, der vejer langt tungere i beslutningscenterne end vælgermassebasen af indianere og arbejdere. Modsat havde bonde- og arbejderbevægelserne større repræsentation og handlingsfrihed både inden for og uden for det 20. århundredes socialdemokratiske regimer. (...)

Nogle verdenshistoriske strukturelle forandringer

En af de nøgelfaktorer, der kunne bremse tidligere venstrebølger i Latinamerika, var USA’s økonomiske magt og interventionskapacitet.

Der er stærke tegn på, at USA har undergået en relativ nedgang på begge felter. USA er ikke længere noget kreditorland, det er ikke længere den førende handelspartner for Brasilien, Chile, Peru og Argentina, og man taber terræn i resten af Latinamerika, undtagen Mexico. Washington har mistet indflydelse selv i sin ”patio” (”baggård”), Caribien og Centralamerika, hvor adskillige lande har underskrevet den venezuelansk understøttede olieaftale

(Petrocaribe/Oliecaribien). Washington har for at kompensere for tabet af økonomisk indflydelse (som der er sat yderligere spotlight på med afvisningen af USA's foreslåede latinamerikanske frihandelsaftale), øget sit militære nærvær ved at udvide syv militærbaser i Colombia, støtte et kup i Honduras mod en socialliberal præsident og øge tilstedeværelsen af den 4. flåde ved Latinamerikas kyster. På trods af "udvidelsen af den militære magt" har forhold uden for Latinamerika svækket USA's interventionskapacitet, især de langvarige og uendeligt dyre krige i Irak, Afghanistan, Pakistan og den militære konfrontation med Iran. Den allerede høje grad af udmattelse og modstand i offentligheden gør det vanskeligt for Washington at starte en fjerde krig i Latinamerika. Derfor stoler man på og finansierer militære og civile vasalkombinationer for at destabilisere og vælte modstanderne fra centrum-venstre.

Væksten af globale markeder, særligt i Asien, har givet Latinamerika muligheder for at sprede deres markeder og investeringspartnere, hvilket begrænser de amerikanske multinationales rolle og politiske muligheder som leverandør af udenrigsministeriets politik. Omstillingen af den amerikanske økonomi til finansiel spekulation har undergravet den amerikanske industrielle basis og begrænset dens krav om landbrugs- og mineral-eksportprodukter fra Latinamerika, hvad der flytter dets afhængighed til nye opdukkende magter. Som følge af de negative konsekvenser af finanskrisen har de latinamerikanske regimer indført regulering af kapitalbevægelser, der begrænser de amerikanske investeringsbankers spekulant-operationer, som er primus motor i den amerikanske økonomi. Mens Washington taler om "frie markeder" har dets indførelse af protektionistiske forholds-

regler (overfor de ledende oversøiske) og støtteordninger til landbrug (sukker, ethanol) skabt dybe modsætninger til latinamerikanske nøglelande som Brasilien. Som førende fortalere for den fejlslagne fri markeds doktrin har USA lidt et enormt tab af ideologisk indflydelse i regionen som konsekvens af den økonomiske verdenskrise 2007-2010.

Af disse grunde er en af store spillere (den amerikanske imperialisme), som har været ansvarlig for den cykliske op- og nedgang for venstreregimer blevet strukturelt svækket, hvilket forbedrer chancerne for deres længere holdbarhed. Dog er USA stadig en betydelig faktor, som har magtfulde ressourcer, baseret på tætte bånd til de stærkeste reaktionære militære og økonomiske kræfter i regionen.

For det andet er centrum-venstre regimerne meget sårbare overfor kriser på grund af karakteren af de udviklingsstrategier, de har valgt – nemlig landbrugs- og mineraleksporten, baseret på udenlandske og hjemlige økonomiske eliter og svingende global efterspørgsel.

For det tredje har centrum-venstre regimerne ikke haft held med at løse grundlæggende regionale ubalancer, eller betydeligt at mindske de sociale uligheder og generobre kontrol med de strategiske økonomiske sektorer. Disse overvejelser rejser spørgsmålstegn ved den længere holdbarhed af de nuværende centrum-venstre regimer.

Der er få interne reformer af statsapparatets karakter og klassestrukturen, som kan forhindre en tilbagevenden til nyliberal politik. Det grundlæggende spørgsmål om hvorvidt de nuværende "21års"-regimer er skridt på vej til yderligere socialisering eller simpelthen overgangsregimer, der åbner vejen for genrejsning af nyliberal pro-amerikanske regioner, står stadig til diskussion, selvom der er stadig flere tegn på, at det er det sidstnævnte, ikke det første, der er det mest sandsynlige udfald. (...)

Variationer blandt "21års"

Venezuela har nationaliseret store udenlandsk og indenlandsk ejede foretagender (olie, stål, cement, bankvæsen og telekommunikation), eksproprieret store jorder og bosat 100.000 familier dér, finansieret almene offentlige sund-

heds- og uddannelsesprogrammer og opfordret til kommunale råd og i nogle enkelte tilfælde til arbejderselvstyre.

Bolivia har eksproprieret ganske få, om overhovedet nogen store firmaer. I stedet har Morales fremmet og oprettet offentlige-private fællesforetagender, åbnet døren for snesevis af udenlandske minekonsortier, støttet politiske reformer og udvidede borgerrettigheder for indianerne, og har øget de sociale udgifter til boliger, infrastruktur og fattigdomslindring. Ingen landreformer har fundet sted eller er planlagt.

Den tredje og mest reaktionære variant af "21års" findes i Ecuador, hvor store koncessioner til mine- og olieselskaber er ledsaget af privatisering af telekommunikationskoncessioner og af støtteordninger til regionale erhvervs-eliter. I stedet for at gennemføre jordreformer har Correa overdraget indianske landområder til mineselskabernes udnyttelse. De vigtigste belæg for påstanden om socialisme findes i det øgede omfang af sociale udgifter, på tilbagekaldelsen af tilladelsen til amerikansk brug af en militærbase i Manta og i en generel kritik af USA's militær- og frihandels-politik. Correa beholdt den dollariserede økonomi, og har dermed begrænset al ekspansiv finanspolitik.

Ved at anvende alment accepterede kriterier for vurdering af den socialistiske natur af både det 20. og 21. århundredes socialisme kan vi nå til en velunderbygget dom om deres resultater m. h.t. at opnå større økonomisk uafhængighed, social retfærdighed og politisk frihed.

Statsejendom

Alle varianter af det 20. århundredes socialisme – på nær den skandinaviske model - opnåede større statslig kontrol over økonomiens kommandoposter end deres modparter fra "21års". Venezuela er det nærmeste, man kommer erfaringerne fra det 20. århundrede. Den sammenlignelige præstation af statslige, statslig-private og private modeller varierer: Med hensyn til vækst og produktivitet har de statslige selskaber i det 20. århundrede blandede resultater, fra høj vækst til stagnation; de blandede statslig-private selskaber er underlagt markedets og den globale efterspørg-

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

sels luner, svingende fra høj vækst i opgangstider og kriseramte udkomme i tider med lave råvarepriser.

Hvad angår sociale forhold, sociale goder og arbejdsbetingelser i den offentlige sektor er socialisme generelt set mere generøs end blandede og privatejede sektorer, selvom aflønning kan være højere i sidstnævnte.

Landbrugsreformer

”20’ers” havde langt mere succes med at omdistribuere land og bryde godsejerklassens magt end nogen af de midler, ”21’ers” har anvendt. ”20’ers” reformer for omdistribuering står i kontrast til de strategier for landsbrugseksport, som de nuværende ”21’ers” anvender, som aktuelt har fremmet en større koncentration af landejendom og ulighed mellem landbrugseliter og bønder og jordløse arbejdere på landet. Imidlertid var landbrugsreformerne dårligt styrede, især i Cubas og Kinas tilfælde og førte til en anden runde af omdannelse, til en gendistribuering af statsfarme til familiebrug og kollektiver.

Som helhed havde det 20. århundredes socialister meget mere succes med at reducere indkomstuligheder (men ikke i at fjerne dem) end deres nuværende modparter. Fordi det 21. århundredes kapitalister, især store mineejere, landbrugskapitalister og banker, stadig kontrollerer de ledende sektorer af økonomien, forbliver de historiske uligheder mellem de 5 % på toppen og de 60 % i bunden uforandrede.

Med hensyn til social velfærd har det 21. århundredes socialister øget de sociale udgifter og hævet mindstelønningerne, men med Venezuela som bemærkelsesværdig undtagelse har de ikke matchet den almene gratis offentlige sundheds- og uddannelsesprogrammer, som blev finansieret af det 20. århundredes socialister.

Mens der var regionale forskelle mellem landet og byen under det 20. århundredes socialisme, så stod fri lægehjælp, social sikkerhed og basal sundhedspleje til rådighed for de fattige på landet under ”20’ers”, mens disse for det meste fortsat mangler under ”21’ers” regimerne.

Med hensyn til anti-imperialistiske

kampe termer er det 20. århundredes resultater det ”21’ers” langt overlegne. Feks. sendte Cuba tropper og militært udstyr til Sydafrika (fortrinsvis Angola) for at afvise en invasion fra det racistiske Sydafrika. Kina sendte i solidaritet med Korea tropper og reddede den nordlige halvdel fra den amerikanske invasionshær. Sovjet gav afgørende våben og luftforsvarsmissiler i støtte til den vietnamesiske befrielseshær og forsynede i næsten et halvt århundrede Cuba med økonomisk støtte og militærhøjhjælp, der tillod landet at overleve USA’s embargo.

Nogle af centrum-venstre regeringerne i Latinamerika deltager i imperialismens krige og besættelser - som Brasilien på fredsbevarende FN-mission i den amerikansk ledte besættelse af Haiti

Hidtil har ”21’ers”, med Venezuela som delvis undtagelse, ikke givet materiel støtte til igangværende befrielseskampe. Tværtimod. Brasilien, Bolivia, Chile og Argentina fortsætter med at sende militære styrker til den amerikansk støttede besættelse af Haiti. Når det er bedst fordømmer ”21’ers” det amerikansk støttede kup i Honduras (2009), i Venezuela (2002) og militærbaser i Ecuador og Colombia og afviser et frihandelsarrangement med USA i centrum.

Det eneste felt, hvor ”21’ers” har åbenbare fortrin er ved dens fremmen af større individuelle frihedsrettigheder og valgprocesser. Der er større tolerance overfor offentlig debat, valg med konkurrerende kræfter og politiske partier end der var tilladt i nogle varianter af ”20’ers”.

Ikke desto mindre var økonomisk demokrati, eller arbejdermagt, langt mere avanceret under det 20. århundredes chilenske socialisme og jugoslavisk selvstyre end tilfældet er med ”21’ers”

parlamentariske valg. Desuden var der dengang større bekymring om arbejderne mening i politikudarbejdelsen selv i de autoritære systemer, end den, der finder sted i de nuværende ”21’ers” lande, der baserer sig på landbrug og mineraler. Den større åbenhed relaterer til det faktum, at man står over for mindre intense militære trusler - delvist fordi man ikke har ændret økonomiens grundlæggende kapitalistiske natur.

Sammenlignet med ”20’ers” er ”21’ers” generelt set mere konservativ, arbejder tættere sammen med multinationale selskaber, er mindre konsekvent anti-imperialistisk og baserer sig på multi-klassealliancer, som omfatter hele klassehierarkiet, og som binder de forarmede og fattige sektorer af middelklassen til de yderst magtfulde eliter, som sidder på landbruget og råstofferne. Skønt ”21’ers” af og til henviser til klasseanalyser, anvender de i krisetider uklare begreber, som tilslører klassesdelingen ved brugen af vage og ukonkrete ’populistiske’ kategorier.

Måske skyldes det radikale billede af ”21’ers” kontrasten til de tidligere ekstremistiske, højreorienterede regimer, der herskede i det forudgående kvarte århundrede. Stemplet ’socialister’, som er sømmet på nuværende regimer af Washington og vestlige medier, repræsenterer en nostalgi efter fortiden med uhæmmet politisk underdanighed, ureguleret økonomisk plyndring og massiv undertrykkelse af de folkelige bevægelser, snarere end en empirisk analyse af deres socioøkonomiske politik.

Selvom ”21’ers” er mindre radikale, og måske står langt fra alment accepterede definitioner af socialistisk politik, har de stadig trukket en grænse i opposition til amerikansk militarisme og interventionisme, har lagt låg over dens kontrol med naturressourcer og givet større tolerance til organisering af sociale bevægelser.

Oversat af KP efter, Global Research, 12. oktober 2009.

Artiklen er i den trykte udgave betydelig forkortet, især konkrete afsnit med analyser af Bolivia og Ecuador. Den fuldstændige udgave på dansk kan findes på www.kpnet.dk.

B.C. Andersen:

Hyldest til livet, fulde af håb

Oktober Forlag har udsendt 'Breve til kammeraterne' - et bevægende udvalg af digte og artikler af arbejderdigteren og kommunisten B.C. Andersen

Der høstes hårdt blandt de fåtallige digtere på den danske venstrefløj. To uerstattelige og ukompromitterede stemmer er døde inden for en uge: digteren Erik Stinus og digteren og sangskriveren Jesper Jensen.

Også i november, men for et år siden, døde B.C. Andersen (1954-2008), arbejderdigter og kommunist fra Randers. Nu har Oktober Forlag udgivet en samling tekster og digte af den stærkt savnede poet, som tilsammen tegner et sjælfuldt billede af lyrikeren, mennesket og kommunisten B.C..

På hans hjemmeside Digteren online (www.min-poet.dk) gav han for et par år siden følgende rids af sig selv, anonymt:

Hvem er poeten.....?

- nok i dag, noget så sjældent som en stemnings lyrisk digter og revolutio-

ner, på hvad nogen vil sige er den så absolutte venstrefløj!

- i snart 40 år har jeg skrevet, og fået udgivet digte, fulde af indignation over samfundsudviklingen, denne udviklings indflydelse på almindelige mennesker, og vores indbyrdes relationer.

- digtene har tilsammen dannet en mosaik, fortættet, appellerende, om de valg, den daglige kamp, vi alle, hvad enten vi vil eller ej, må tage.

- mine tekster har ikke været dommedags betragtninger, skønt fulde af stærk harme, indignation, har og er de en hyldest til livet, fulde af håb og optimisme for fremtiden.

Titlen 'Breve til kammeraterne' er hentet fra bogens sidste afsnit, som optrykker den serie af breve, digte og erindringsstykker, han lod trykke i Kommunistisk Politik fra han blev diagnosticeret som uhelbredeligt syg af kræft og indtil hans død et halvt år senere, først nedskrevet af ham selv, senere, da han ikke længere var i stand til det, dikteret til en kammerat eller indtalt på bånd.

Det er bevægende, undertiden rysten-

B.C. Andersen
Breve til kammeraterne

OKTOBER FORLAG

de, vidnesbyrd om livsvilje forbundet med en klar evne til at realiteterne og døden i øjnene, og med en beslutning om at dø en værdig død, som kæmpende kommunist, med den røde fane vejende. Også disse sidste ytringer bliver en hyldest til livet, fulde af håb – og til kammeraterne og den fremtid, vi kæmper for.

B.C. Andersen (th) ved et arrangement i Oktober Bogbutik & Galleri i Egilsgade på Islands Brygge sammen med - fra venstre - modstandsmanden Frede Klitgård, digteren Erik Stinus og Klaus Riis, redaktør af Kommunistisk Politik.

Den fremtid tegner han i en stor artikelserie om socialismen, der indleder bogen, med udgangspunkt i Oktoberrevolution, som han skrev i anledning af 80-året i 2007. Ligesom de fleste øvrige artikler og tekster har de også været trykt i Kommunistisk Politik. De kompletteres af en helt aktuel artikel med titlen: *'Derfor ... gik det galt i 1989'*. Her hvor borgerskabet på alle avenuer og kanaler har fejret 20-året for murens fald som socialismes fald er det mere end forfriskende at høre en stemme, der klart analyserer hvad det var, der faldt i DDR og Sovjetunionen:

" PROLETARIATETS DIKTATUR – arbejderklassens stat, det socialistiske demokrati i form af direkte medbestemmelse og kontrol i produktionen og i alle sider af samfundslivet blev en tom frase, og folkets tillid til revisionisternes "socialisme" forsvandt," konstaterer kommunisten B.C..

Denne degenerationsproces fulgte marxist-leninisterne gennem årtier og forudså den fuldstændige genopretning af kapitalismen i de tidligere socialistiske lande.

Alle teksterne i bogen er fra dette årti – og i to af bogens afsnit behandler han 'krigen mod terror', islamofobien og angrebene på retten til protest: 'Demokratiet skifter magasin', som han slående udtrykte det. Ikke mindst ungdommens kamp – hvad enten det var de københavnske unge omkring Jagtvej 69 eller indvandrerungdom i Rosenhøj i Århus – kaldte på hans solidaritet.

Et afsnit for sig udgøres af artikler om litteratur og kultur: fra H.C. Andersen og Hans Scherfig til venner og kampefæller som John Max Pedersen og Annisette Koppel. En stribe fotos indrammer bl.a. to selvbiografiske artikler – den ene om hans opvækst og arbejdsliv, den anden om et besøg i det socialistiske Albanien. Og det hele er indkranset af en stribe dybt sansede og hudløst ærlige digte mod døden.

Oktober Forlag meddeler, at i al fald tre digtsamlinger af B.C. er på vej.

B.C. Andersen: Breve til kammeraterne
Oktober Forlag 2009
132 s., 120,- kr.
Fås i Oktober Bogbutikkerne

Vinterudsalg og lysfest

Mandag den 30. november kl. 16, åbner vi vores kæmpe udsalgs uge mandag til fredag 16 – 19.

Kom og fyld en pose med bøger fra 5-10-20,- kr. for en flad 50,- kr. Eller få 10 % på andre bøger, med undtagelse af nye bøger.

Så du går kun forgæves – hvis du går forbi!

Til en kop kaffe, kan du nyde vores nye udstilling af Ib Spang Olsens tegninger og litografier. Du har også stadig mulighed for at erhverve satiretegninger af Carlos Latuff fra Latinamerika med meget mere.

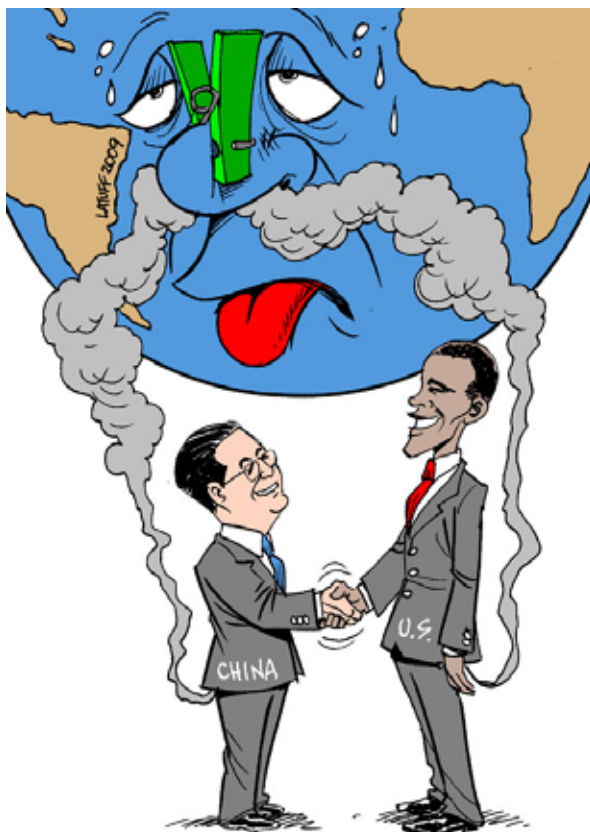
lysfest

Fredag den 4. december fra kl. 16 til ca. 21 slår Oktobers Galleri og Bogbutik døren op på vid gab til den traditionelle Lysfest. Blandt flere gode tilbud med godt til ganen vil der være mulighed for – i god og kammeratlig stemning – at sikre sig at få en række julegaver på plads.

Vi ses i

Oktober Galleri og Bogbutik
Egilsgade 24, 2300 Kbh. S

Verden ifølge Latuff

USA og Kina er enige om at forsætte CO2 udslip

Uropakken lammer ytringsfriheden i Danmark

I kommunalvalget og finanslovens skygge udspiller der sig en langt større gyser med betydning for det danske demokrati langt ind i fremtiden. Når først uropakken er vedtaget har Danmark efter min og mange andres opfattelse VED LOV afskaffet EU's menneskerettigheder og i praksis afskaffet nogen af vores Grundlovssikrede frihedsrettigheder.

Denne gyser skal åbentbart helst gennemføres uden nogen stor offentlig debat. Alle høringssvar og andre udtalelser fra dommere, jurister, fængsler, fagforeninger, Mellemløst Samvirke, Amnesty International, Børnesagens fællesråd og mange andre, har ikke givet anledning til fornyet overvejelse. Det eneste ændringsforslag Brian Mikkelsen kan komme med er ikrafttrædelsesdatoen.

Lovforslaget hastes igennem i en fart, så man fristes til at mene, at der ligger skumle hensigter bag. Jeg vil gerne vide hvorfor det haster så meget, når den påståede anledning er klimatopmødet, og det nu har været kendt i meget lang tid hvornår det skulle finder sted. Der har ihvertfald været tid nok til at ændre andre bestemmelser i straffeloven så sent som i juni 2009. Hvorfor blev Lømmelpakken ikke fremsat ved den lejlighed? Så havde der været tid til

at gennemarbejde lovens forudsætninger og præmisser.

I Retsudvalgets 2. udgave af betænkning vedr. lovforslag L49, omdelt 16.11., hedder det:

"Udvalget indstiller, at der dispenseres fra bestemmelsen i § 13, stk. 1, således at lovforslaget kommer til 3. behandling tidligere end 30 dage efter lovforslagets fremsættelse.

Udvalget indstiller, at der tillige dispenseres fra bestemmelsen i § 8 a, stk. 2, om, at sagen først må behandles i Tinget 2 dage efter, at offentliggørelsen af betænkningen har fundet sted."

Hvad er det der er sket, siden den lov med vold og magt skal vedtages NU? De internationale klimaaktivister har holdt møder i over 1½ år og det har løbende været offentliggjort, hvad der har været af planer om demonstrationer. Det er altså ikke årsagen. Hvad er det så? Forårets overenskomstforhandlinger? Frygten for større arbejdsløshed og mere krise og deraf følgende uro? Eller skal Danmark deltage i flere krige?

At skaffe plads i fængslerne til de mange, der ønsker at bruge rettigheden til at forsamles og bruge deres ytringsfrihed til at forlange, at der tages hånd om de påtrængende problemer klima-

krisen rejser, er vel ikke noget problem ... der er masser af store sports-arenaer og hjemmeværnsfolk. Hvorfor mon, man lige får den tanke? Et større problem er, at det herved i en lang række situationer bliver overladt til politiet at afgøre hvad der er lov og ret, endog uden pligt til at oplyse borgerne om deres rettigheder, med ringe udsigt til domstolsprøvelse eller erstatning.

Gerd Berlev

Talsperson for initiativet
- Væk med lømmelpakken

Det "røde" krigsparti

I forbindelse med den hårdt tiltrængte debat om Danmarks krigsdeltagelse i Afghanistan foreslår SF, at Danmark skal ud af Afghanistan – ikke nu eller om et år – nej sørme først i 2015!

For et par år siden var SF både imod krigen i Irak og i Afghanistan. Partiet krævede Danmark ud af det aggressive NATO og kritiserede Danmarks underdanighed over for USA. Nu støtter folkesocialisterne hele molevitten og kalder det "fornyeelse", en bloddryppende konsekvens af det "historiske S-SF-samarbejde".

For en "socialistisk ballademager", som i nu otte forbandede år har set Danmark blive maltrakteret af efterkrigstidens mest højreorienterede, krigsriske regering, er det stærkt bedrøveligt, at "alternativet" i mindst fem år endnu vil ofre danske liv i USA's barbariske krig mod afghanerne og bruge milliarder af kroner på denne, mens den sidste rest af velfærd forsvinder herhjemme.

Det er hverken fair eller forandring, men en fortsættelse af den borgerlige krigspolitik.

Carsten Kofoed
Frit Afghanistan Blog

Tankebordel ...

**Sådant ord bruges om skribenten
der skriver hvad som helst,
og om hvem som helst,
hvor som helst,
og som intet vil undlade ved personlig vinding,
at snuse og virke i alle miljøer
for fremme af "nyheden",
som derved oftest påføres stor skade,
- men hvad gøres ikke
når bare hyren er stor nok.**

N.B.

Tak, Jesper!

Af Gerd Berlev

Fra Gris på gafflen, der blev spillet derhjemme og op igennem 70'erne har Jesper Jensen været en del af mit liv. Sangen der har fulgt mig siden 1968 er Den praktiske socialisme, hvor han beskrev det kontor, jeg arbejdede på dengang.

Da jeg hængte den op på opslagtavlen fik chefen et hysterisk anfald og for rundt for at finde mig og fyre mig. Jeg var heldigvis ikke tilstede og anfaldet gik over igen.

Men det var en af mine første lektioner i hvordan arbejdsmarkedet fungerer. Tak for det Jesper.

Den praktiske socialisme

*Sekretær og forkontor og dobbeltdør
det' der ikke noget af
hvor jeg er direktør.
Man går bare lige ind og siger dav
ikke noget med buk og skrav.
Jeg er den flinke chef
og den moderne chef
jeg er den ny tids "skal vi dele, ja sågerne"-chef
vi deler det hele
ligeligt, næsten
jeg får det halve
og de deler resten.
Sådan lær de at mærke et ansvar
som noget den enkelte mand har
samtidig med de kan se der er nemmer'
at der kun er een - nemlig mig - der bestemmer.
Det tror de på
det fungerer faktisk
jeg har bare
gjort socialismen praktisk.*

*Jeg forstår at gi hver dag den rette start
jeg tar hatten af og sir
Godmorgen kammerat!
Ikke noget med fagforening her hos os
der' jo ingen grund te'a slås.
Jeg er den flinke chef
og den moderne chef
jeg er den ny tids "skal vi dele, ja sågerne"-chef
vi deler det hele
ligeligt, næsten
jeg får det halve
og de deler resten.
Så ka alle jo tydeligt se sporten
i at ledelsen strammer akkorden
vi arbejder alle så neglene stritter
og glæder os over hinandens profitter.
Det tror de på
det fungerer faktisk
jeg har bare
gjort socialismen praktisk.*

**Støt
Kommunistisk Politik**
Hold Netavisen på nettet

Giv et bidrag

Bankkonto
1551 - 166 34 271
Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Til abonnenter:
Husk at melde adresseændring
ved flytning

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 16-19
Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Finanslov og arbejdsløshed

Finanslovsforliget må betegnes som en farce og et kunststykke på én og samme tid. Et kunststykke i manipulation, fordi VKO fik drejet hele seancen over til et spørgsmål om placeringen af et lokalt sygehus. Med al respekt for vestjyder, der ser ud til at blive solgt med en placering i Gjødstrup, så er det rimeligt at indsnævre fokus omkring en finanslov til dette. Heri består farcen så også.

Imens eksploderer arbejdsløsheden. Der skydes vildt for tiden: 2-300.000 alt efter årrække og mere eller mindre påvirkede – politisk naturligtvis – økonomiske vismænd. Den officielle statistik er som bekendt også manipuleret, idet den blandt andet er friholdt for arbejdere på aktivering og kontanthjælp.

Kendsgerningerne er, at ingen andre vesteuropæiske lande - på nær Irland - har oplevet en større procentvis stigning i arbejdsløsheden siden september 2008. Arbejdsløsheden er godt på vej mod en fordobling siden lavpunktet før krisens udbrud, og alene på et år den steget fra 3,4 pct. til 6,4 pct..

Hvis vi dømmes efter de borgerlige økonomers målestokke, ser det bestemt ikke lyst ud i fremtiden:

- Underskuddet på de offentlige finanser vokser hurtigere end i 1970'erne, og den samlede produktion i år, bruttonationalproduktet, vil blive udhulet med op til 10 procent i forhold til 2008. (Bemærk sammenligningen med 70'erne, som var det årti, hvor Anker Jørgensen fik tæsk af de borgerlige for "at lade" underskuddet på de offentlige finanser stige)

- Eksporten falder

- Næste år slås der et historisk hul i statskassen: Op mod 100 milliarder kr.

- Danmark er som samfund ved at blive fattigere – bunden rammes først
Selv de borgerlige alarmlamper

Arbejderne og de unge er – igen – udset til at skulle betale finansloven. Skraldemænd og pædagoger har vist vejen

blinker rødt. *Politiken* skrev dagen efter finanslovsforliget på lederplads:

"Ansvarsflugten virker som en provokation mod alle de mange borgere, der mister deres arbejde nu og i de kommende måneder, samt alle de erhvervsdrivende, der er tvunget til at dreje nøglen om. Det regerende flertal virker demonstrativt ligeglad med både offentlige underskud og private nedture."

Det kan man jo langt hen ad vejen følge *Politiken* i. Det skurer blot i ørerne, når avisen forklarer politikerne med betegnelsen "ansvarsforflygtigelse". Det er såmænd klassekamp i rimelig rendyrket form. Politikerne "virker (ikke) demonstrativt ligeglade" – de er det. Krisen skal betales, og ofrene er udpeget: de arbejdende masser, herunder ikke mindst ungdommen, som sammen med familierne skal straffes, hvis de ikke fuldfører en påbegyndt uddannelse: Børnechecken modtager et "farvel"spark.

Finansloven indebærer lidt sminke i form af en vækstpakke på 5 milliarder kr. VK-regeringen forsvarer sig med, at det er nødvendigt at vise samfundssind. Altså underforstået overfor samfundets øverste lag. At kalde dette latterlige lille beløb (deres egne økonomiske vismænd anbefaler blot 10 mia. kr., der trods er en fordobling) for en "vækstpakke" er en skandale. Det er

blot 2.000 gange mere, end Bjørn Lomborg modtager til sit uvidenskabelige Copenhagen Consensus Center. Skandale – igen.

Vækstpakken er for en stor dels vedkommende oven i købet blot en fremskrivning af initiativer, der allerede er besluttet.

Fagforbundet 3F er eet blandt mange forbund, der har ytret deres utilfredshed med forliget: Det er simpelthen alt for lille, udtrykker 3F.

Forbundet tager i øvrigt også de unges parti. Ved en netop afholdt ungdomskonference, hvor 120 elever fra erhvervsskolerne deltog, var stemningen helt klar, når det gjaldt angrebet på børnechecken:

- *Det er så langt fra det, de unge har brug for i virkelighedens verden*, siger 3F's forbundssekretær Per Christensen.

- *De unge har viljen og lysten. Derfor er det dybt forargeligt og forstemmende, at regeringen nu trods alle anbefalinger og indfører træk i børnechecken. De unge og deres familier har brug for det modsatte: Støtte og opbakning. Det giver man ikke ved at slå dem oven i hovedet.*

"Støtte og opbakning" til en anden vej; - det er hvad skraldemændene fra HCS, deres sympatitilkendegivere i andre kommuner samt pædagogansatte i Københavns kommune viser, når de tager strejkevåbenet i brug. Det er for borgerskabet bagsiden af klassekampens medalje, - og det er hvad de opnår.

Borgerskabet er også klar over, at der følger mere efter. Det er ikke kun for aktivister og protesterende omkring det kommende klimatomøde, at "Lømmel" pakken er ved at blive hastevedtaget. Det gælder også fremtidige arbejdskampe og blokader.